

Akdeniz havzasında sınıf mücadeleleri

#sayfa 6-7

Gerçek

**Bilinç
LENİN
yaz kampı**

8-11 Eylül / Dikili

Temmuz 2011 / Sayı: 21

Devrimci İşçi Partisi'nin yayın organıdır.

Fiyatı: 1 TL

Hangi meclise gitsinler?

Dile kolay, altı milletvekili. Yüz binlerce oy demek. Daha önemlisi dağınık, farklı duyarlılıklara ait, anlamı tam belirli olmayan oylar da değil bunlar. Kürt halkının çığılığı bu oylar. "Beni tanı, varlığıma karşı savaşmaktan vazgeç, ancak o zaman kardeşlik olur" diyen oylar.

Ama hayır, Kürt halkının içinden çıkardığı en yiğit evlatlarından biri olan Hatip Dicle'ye verdiğiniz mazbatayı, onunla birlikte vekilliğini geri alıyorsunuz. Yıllardır bu halkın özlemlerine tercüman olmaya çalışan, bugün KCK davasından tutuklu bulunan öteki beş vekili de seçildikleri meclise göndermemekte ısrar ediyorsunuz.

Hep, ama hep böyle yaptınız, artık neredeyse yüz yıl oldu. Önce varlığını inkâr ettiniz bu halkın. Meclisinize bol bol Kürt kabul ettiniz, kuşku yok. Ama o inkâr politikasına payanda olsunlar diye. Kendilerine Kürt değil Türk oldukları süsünü vererek girebildiler ancak oraya.

Onlarca yıl başardınız bunu. Ama sonra 1990'lı yılların başında Kürt halkı serhıldana şahlanınca, o rüzgâr kendilerinin Kürt olduğunu gururla haykıran vekilleri meclise taşıdı. Onlara hiç tahammül edemediniz tabii.

Şimdi yeniden seçilen Leyla Zana, sizin dilinizde yemin ettikten sonra ana dilinde de iki halkın kardeşliğinden söz edince çingâr çıkardınız. Mehmet Sincar'a yaptığınız gibi, onları kadrolu katillerinize öldürttünüz. 2 Mart 1994'te onları polisin mecliste avlayıp enselerinden tutarak içeri atmasının yolunu açtınız.

Bir süre uzaklaştılar meclisten. Sonra geri geldiler ama. Yine kabul edemediniz. Ahmet Türk ile Aysel Tuğluk'u mahkeme kararıyla meclisten attırdınız. Kısacası, onları kendi meclisinizde hiç istemediniz.

Şimdi de o uzun tarihsel geleneğinizi yeni doruklara taşıyorsunuz. Onları istemiyorsunuz. Onlar da gidiyorlar, Diyarbakır'da grup toplantısı yapıyorlar. Altı arkadaşları için yolun açılması niyetini görene kadar ayrı toplanacaklar. Bundan kısa süre önce birçok belediye demokratik özerklik yönünde karar aldığında, onu fiilen hayata geçirmenin adımlarını saptadığında "ikili hukuk"tan söz ettiler, siz de küplere bindiniz. Asıl şimdi alın size işte, "ikili hukuk"! Sorumlusu kim? Hep yaptığınızı yapıyorsunuz, ama bu sefer aldığınız cevap farklı.

Bölgeden sesler yükseliyor. İçerideki vekillerin meclise gelip görev yapmasının yolu açılana kadar ya da hiç açılmazsa, seçtiğimiz öteki vekiller bölge parlamentosu olsun, Demokratik Özerklik meclisi olsun diye.

İşi buraya kadar getirdiniz. Siz. Evet, siz. Bakalım, ateşle oynarken daha ne yangınlar çıkaracaksınız.

"İstedığınız bu muydu?" diye sorardık ama artık çok da bir önemi yok. Çünkü söz ve karar artık Kürt halkının.

Gerçek

Erddoğan suç üstü!

12 Haziran seçimleri:

**Seçim bitti,
asıl mücadele
şimdi başlıyor**

3

Blok:

**Doğuda
patlama, batıda
durgunluk**

5

**150.
yıldönümünde
Amerikan
İç Savaşı**

10

Meclise giren düzen partilerinin seçim bilançosu

Halkın oyuyla işçi sınıfına karşı

Bir yanda CHP'nin temsil ettiği Batı-laik burjuvazi, diğer yanda ise AKP'nin temsil ettiği İslamcı burjuvazi kansız bir iç savaş içindeler. Bu savaş burjuvazinin kendi içinde olsa da, partiler siyasi güçlerini halkın verdiği oylar ile oluşturduğundan, her biri çeşitli söylemlerle işçi ve emekçileri kendi kampına kazanmaya çalışıyor.

Bu yarışta AKP'nin önde olduğu açık. AKP halkın geniş kesimlerinin neredeyse sınıfsal bir içgüdüyle nefret beslediği orta ve üst sınıf "beyaz Türkler"e karşı halka daha yakın bir görüntü sergiliyor. CHP de her seferinde bu görüntüyü beslemek için elinden geleni yapıyor. AKP, Filistin'deki mücadeleyi destekleyen açıklamalar yapıyor; CHP İsrail'le ilişkilere bozuluyor, Batı'dan kopuyoruz diye feryat ediyor. AKP yıllardır halkın, aydınların nefretini kazanmış olan darbeci komutanların üzerine gidiyor; CHP Genel Başkanı Ergenekon neredeyse ben de üye olayım diyor. AKP alkolü hedef alıyor; CHP içkime dokunma diye hemen atlayı-

veriyor. Ayrıca AKP şovenizm konusunda ülkücüleri aşan bir Kürt düşmanlığı ile milliyetçilerin kalbini kazanıyor. MHP'yi ulusalcı olmakla, maneviyattan kopmakla eleştiriyor, beyaz Türklerle işbirliği içerisinde göstererek vuruyor.

Ama en önemlisi AKP'nin ekonomik açıdan son derece şanslı olması. 2001 krizinde halka acı ilacı içiren DSP, MHP ve ANAP bir anda silinmiş AKP hem iktidar olmuş hem de emekçilerin ödediği fatura ile krizden çıkışın ve ekonomik büyümenin siyasi rantını yemiştir. 2008-2009 yıllarındaki krizden de 2001'den sonra sağlaştırmış bankacılık sistemi ve yabancı sermayenin ülkeye akmasıyla büyük yara almadan çıkmıştır. Böylece 2009 yerel seçimlerindeki erimeyi (İl Genel Meclisi'nde %39 almıştı) giderebilmiştir.

Bu ortamda AKP, tabii ki iktidarda olmanın olanaklarını kullanarak oy avcılığı yapmaktan geri durmuyor. Seçim öncesi üst üste öğretmen ataması yapıyor. Atama vaa-

dinde bulunuyor. (Temmuz için vaat edilen atama sayısı 15 binden 6 bine düşürüldü ama artık kimin umurunda!) Yandaşlarını kamu hizmetlerinde önemli yerlere getirerek hem kadrolaştırıyor hem de onların ve çevrelerinin gönlünü kazanıyor.

Bunları yaparken SGK yasası ile emeklilik yaşını uzatıyor, taşeron, esnek ve güvensiz çalışmayı yaygınlaştırıyor, torba yasa ile işçinin, emekçinin haklarını buduyor. Yani bir bütün olarak işçi sınıfına saldırıyor, sonra da çeşitli psikolojik araçlarla tek tek onların gönlünü alıyor.

İşte tam da burada AKP'nin panzehi-

ri ortaya çıkıyor. Tek başına olan, siyasetle ilişkisi oy vermekten ibaret olan işçinin saldırılara karşı korunması olanaksız. Diğer burjuva kampından medet ummak ise sıtma-ya karşı vebayı tercih etmek gibi... Burjuvazi sınıf olarak saldırıyor ve saldırırken işçiyi ailesiyle birlikte yalnız yakalıyor. Yani işçilerin çoğunluğunu oluşturduğu ama sınıf bilinci temelinde saflaşmamış bir halkın oyundan aldığı güçle işçi sınıfına saldırıyor. Oysa Tekel işçilerinin de gösterdiği gibi ancak sınıf çıkarları temelinde birleşen işçiler bu saldırıların karşısında durmaya ve kendi kaderini kendi ellerine almaya muktedirdir.

MHP

Faşistlerin kâbusu bitmedi, daha yeni başlıyor

Var olduğu günden beri tek gündemi halk arasında düşmanlık yaratmak olan MHP her şeye rağmen %13 oy ve 53 milletvekili ile meclise girebildi.

Her şeye rağmen derken şunları kastediyoruz. Birincisi, eskiden şovenizm konusunda kimse MHP'nin eline su dökemezken şimdi AKP'nin onu çoktan aşmış olması; ikincisi PKK'nin eylemsizlik kararı nedeniyle, MHP'nin propaganda alanını oluşturan şehit cenazelerinin azalması; son olarak da tabii ki kaset skandalı.

MHP şu veya bu şekilde meclise girdi ancak geleceği henüz çok karanlık. Seçim bitti ama AKP'nin MHP'yle işi daha bitmedi. Anayasayı tek başına değiştirebilecek milletvekili sayısını yakalayamayan AKP'nin anayasayı referandumla götürmek için bile duruma göre üç ya da dört milletvekiline ihtiyacı var. BDP ile birleşerek referandumla gitmek çok riskli olacağından, CHP ile de başkanlık sistemi üzerinde anlaşması mümkün olmadığından, AKP'nin

ilk yöneleceği parti MHP'dir. Seçim sürecinde MHP'nin söylemini çalan AKP, seçim sonrasında onun milletvekillerinden bir kısmını kazanmak için de çabalayacaktır. Ayrıca, AKP kendi dışındaki küçük sağ partilerden kazanabileceğinin neredeyse tamamını kazanmıştır. Şimdi MHP'nin seçmenine göz dikmiştir. Onunla uğraşacaktır. Sonuç olarak mecliste MHP'yi zor günlerin beklediğini, belki de yeni skandalların kapıda olduğunu görebiliriz.

MHP bu sıkışmışlık içinde faşist karakterini daha doğrudan sergileyebilir. Olası bir ekonomik krizde burjuvaziye işçi sınıfına ve sola karşı kullanılmak üzere faşist güçlerini sunabilir. Kürt sorununun çözümsüzlüğe sürüklendiği koşullarda "halkın hassasiyeti" adına kendine vazife çıkarıp yeniden linç girişimlerini arttırabilir. Tüm bunlar Türk faşizminin sandıktaki kayıplarının anti-faşist mücadelenin önemini azaltmadığını işçi sınıfı hareketine ve sosyalistlere hatırlatmalıdır.

Çaktırmadan CHP'ye üzülen Sosyalistler!

DIP olarak Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun seçim programının işçi ve emekçileri CHP'ye terk ettiği eleştirisini getirmiştik. Aynı zamanda yine partimiz uzunca bir süredir Kürt hareketini ve sosyalistleri CHP ile herhangi bir yakınlaşmanın politik vahametini [vahamet—sıfat halı "vahim" olduğuna göre] ilişkin uyarıyordu. Seçim sonrasında sosyalistlerin en azından bir bölümünün açıklamaları, bu tehlikenin yeni bir biçim aldığını gösteriyor: "CHP yenilince biz de yenilmiş sayıldık" psikolojisi diyebileceğimiz bu durum, sanki CHP'nin sosyalist solu şöyle veya böyle temsil ediyormuş ya da işçi sınıfının bir partisymiş gibi algılanmasından ileri geliyor.

Sosyalistlerin bir bölümü, sanki uzun zamandır işçi sınıfını politik olarak unutan, sadece öğrenci gençlik arasındaki çalış-

maya yönelen, dolayısıyla sınıfla bağlarını pratik olarak koparan kendileri değilmiş gibi, şimdi "yeni bazı şeyler yapmak lazım, eski yöntemlerle olmuyor" söylemine sarıldılar. Ama illa eski alışkanlıklardan kurtulmak gerekiyorsa işe her seçimde gizli gizliye CHP'yi desteklemekten vazgeçmekle başlayabilirler. Mesela Hopa'da direnen de şehit veren de sosyalistlerdi ama ÖDP ve Halkevleri el ele CHP'ye çalıştı. Seçimden sonra ÖDP sustu Halkevleri ise savunma psikolojisiyle CHP'yi destekleyenleri "düzen içi muhalefet havarisi" olmakla suçlayıp kendisinin "düzen içi muhalefet" yaptığını itiraf etmiş oldu. TKP ise CHP'nin içindeki sosyalistleri(?) örgütleyememenin kendince özelleştirilmesini verdi ve böylece işçi sınıfı ile işi olmadığını deklare etmiş oldu.

CHP

Referandumda komedi, seçimlerde trajedi

Seçim öncesindeki dönemde, Batıcı-laik sermaye gruplarının sözcülüğünü yapan medya tarafından yelkenleri şişirilmeye çalışılan, üzerine bir de Demirel'in takviye oylarını ve DSP'den gelen oyları alan CHP, tüm bunlara karşılık beklenenin oldukça altında bir oy oranı ile seçimden ciddi bir yenilgi alarak ayrılmış bulunuyor. Bu yenilgiyi sadece CHP'nin seçim yenilgisi olarak okumak hata olacaktır. Yenilen, CHP'nin siyasi olarak temsilciliğini yapmakta olduğu Batıcı-laik sermaye kesimidir. Tüm uğraşlara, hatta seçim arefesinde *The Economist*'e, *New York Times*'a dek uzanan desteklere karşılık CHP, kelimenin tam anlamıyla rezil olmuştur. Kılıçdaroğlu kaset darbesiyle başa geldi ama o dönemden miras kalan ve alttan alta süren kavgaya sonucu 8 bin sandıkta CHP temsilcisi olmasına rağmen CHP'ye tek bir oy çıkmadı. Kılıçdaroğlu'nun referandumda oy kullanamaması bir komedi idi. Bu ise CHP için tam bir trajedi oldu.

Öte yandan CHP'nin seçim yenilgisi, oy deposu olan beyaz Türk orta sınıflar arasında ciddi bir hayal kırıklığına yol açmış durumda. Pek tabii ki bu kesimin seçime ilişkin ilk tepkisi, facebook gibi sosyal paylaşım sitelerinde AKP'ye oy verenleri aptallıkla suçlamak, ülkeyi terk etme ede-

biyatına sarılmak oldu. Eh, tarihin yeni bir ironisi, Akdeniz'in güneyinde ve şimdilerde kuzeyinde işçiler, işsizler, kent yoksulları, gençler ve daha niceleri işsizlik ve sömürüye karşı başkaldırırken örgütlenmek için kullanıyor bu siteyi; beyaz Türk orta sınıflar ise CHP'ye oy vermeyen, ülke seçmeninin yarısını oluşturan kitleyi aşağılamak için.

Seçim sonrasında CHP'nin içindeki Sav-Baykal-Kılıçdaroğlu savaşının Baykal kanadı, bekleneni yaparak Kılıçdaroğlu'na karşı ilk saldırıyı başlatmış görünüyor. Kendi seçim bölgesinde AKP'ye karşı ciddi bir yenilgi alan Baykal'ın buna rağmen gözünün halen partinin başkanlığında olduğu açık. Baykal ile Sav'ın anlaşmış olduğuna dair haberler, sarsıntının büyüyeceğini gösteriyor. Son gelişmeler, Kılıçdaroğlu'na yönelik olmadığı, hedefe başlangıçta Gürsel Tekin gibi isimleri aldığını gösteriyor. Bu sadece Baykal'ın Kılıçdaroğlu'nu önce yalnızlaştırıp sonra devirmeyi düşündüğü anlamına gelir. Eğer Baykal ve/veya Sav başarılı olur da partide tekrar iktidar el değiştirirse bu CHP'nin Baykal ve/veya Sav'ın hakim olduğu parti aygıtı ile Kılıçdaroğlu'nun şekillendirdiği meclis grubu arasında parçalı bir yapı olması anlamına gelir ki bu durum CHP'yi bölünmeye kadar götürebilir.

Çelebi TÜSİAD'a borcunu ödüyor!

Eski DİSK başkanı Süleyman Çelebi'nin düşleri gerçekleşti. CHP listesinden İstanbul milletvekili seçildi. Daha mecliste yemin bile etmeden, ayağını tozuyla işçi sınıfına ihanet niyetini dile getirdi. Evet, sözde işçi haklarını savunan bir politika izleyecekmiş. Ama aynı zamanda "mağdur sanayici"nin de sesi olacakmış. Mağdur sanayiciyi ise şöyle tanımlıyor: "Yandaş olmayan; taraf olmadığını deklare ettiği için, partinin angajmanına sokulamadığı için sorgulanan, dışlanan, yetirtilmeleri engellenen, istihdamı yok edilen ve

üzerinde baskı kurulan sanayici ve işadamları." İnsanın gözleri yaşıyor: "sanayici ve işadamları" neler yaşıyormuş, nasıl baskı altında imiş diye. "Sanayici ve işadamları" da ne güzel ifade. TÜSİAD'ın adını da çağırıyor. Süleyman Çelebi'nin muhtemelen maddi destek aldığı, stratejik denebilecek müttefiki TÜSİAD. CHP'nin işçi sınıfının en önemli örgütlerinden birinin başından gelen milletvekili, partinin burjuvazinin iç savaşında Batıcı-laik kanadın temsilcisi olduğunu ilk fırsatta ortaya döküverdi.

Seçim bitti, asıl mücadele şimdi!

Seçim sonuçlarını özetlemek kolay: AKP, CHP'nin iki katı, MHP'nin dört katı. Kimileri "AKP ezdi geçti" diyor. Batının açık ara galibi olduğu doğru. Ama doğuda ezilip duruyor. 2007 genel seçimlerinde, 2009 yerel seçimlerinde, 2010 referandumunda olduğu gibi, bu seçimlerde de Kürt hareketi "AKP'yi ezip geçti"! "İstikrar" arayanlar için kötü haber! Bu, kendi başına bir istikrarsızlık nedeni. Ama sadece Kürt sorunu değil Türkiye'de çatışma ve mücadeleyi davet eden. Dünyanın, bölgenin ve Türkiye'nin koşulları, "istikrar" vaadini gülünç kılıyor. Büyük mücadeleler asıl şimdi başlıyor!

AKP'nin başarısının ardında, barajın en büyük partileri doğal olarak güçlendirmesinin yanı sıra, ekonomik alanda Türkiye'nin Avrupa'dan farklı olarak büyüme göstermesi, burjuvazinin iç savaşının ürünü olan kutuplaşmada halkın çoğunluğunun Erdoğan'ı kendine daha yakın bulması ve Gülen cemaatinin artan gücü en önemli rolü oynayan faktörler. CHP, kendi içinde eskiler ve yeniler arasında yaşanan mücadele dolayısıyla büyük ölçüde kendi kendini çelmedi. MHP ise kasetlerden ziyade, Bahçeli ile Fethullah Gülen arasındaki bilek güreşinin etkisiyle geriledi.

Erdoğan'ın stratejik planı

Bu seçimin en önemli sloganı, "Hedef 2023, Türkiye hazır" idi. Çünkü bu slogan Erdoğan'ın neyin peşinde olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Başbakan için stratejik hedef 2023'te Türkiye'nin başında olmak. Bunun için önümüzdeki dönemde anayasayı değiştirerek başkanlık sistemini getirmeyi, ardından da 2014 ve 2019'da halk oyuyla başkan seçilmeyi hedefliyor.

Bu stratejik plan, Türkiye'nin patlamalı gelişmelere gebe olması demek. Erdoğan'ın 2024'e kadar başta kalması, Koç'lar, Sabancı'lar, TÜSİAD'cılar için kabul edilemez bir olasılık. Bu, ilk elde Erdoğan'ın kafasındaki anayasayı kendi başına yapmak zorunda olması demek. Ama aynı zamanda, Batıcı-lar burjuvazinin mücadele yöntemlerinin sertleşmesi anlamına gelebilir. Türkiye'yi 2014'ten önce büyük çalkantılar, destabilizasyon eylemleri, en

uçta bir kargaşa bekliyor olabilir.

Anayasa konusunu, Türkiye'nin 12 Eylül'ü geride bırakıp nihayet "çağdaş demokrasi"ye kavuşması gibi görüp umutlananlar yanılıyorlar. "Sivil" ve "demokratik" anayasadan herkesin memnuniyetli. Erdoğan başkanlık sistemi istiyor, TÜSİAD AB'ye uyumu kolaylaştıracak ve neoliberalizmi anayasaya dahil edecek bir anayasa umuyor, Kürt hareketi Kürt halkının haklı taleplerini anayasada güvence altına almak istiyor. Yani herkesin uyum içinde yapacağı bir anayasa söz konusu bile değil! Anayasa, her şeyden önce, burjuvazinin silahlı iç savaşında bir mücadele alanı olacak. Önümüzüz toz duman!

Kürt sorunu Türkiye'yi sarsmaya devam

"İstikrar" bekleyenleri düş kırıklığına uğratan ikinci ana konu Kürt sorunu olacaktır. Kürt halkı ayakta. Sadece seçimlerde değil, çok daha önemlisi seçim öncesinde "sivil itaatsizlik" eylemlerinde, demokratik özerklik ısrarında, barış ve çözüm çadırlarında, "sivil Cuma"larda, Yüksek Seçim Kurulu kararına karşı verdiği tepkide, sınırları zorlamasında, başını eğmeyi kabul etmeyeceğini ilan etmiş bulunuyor. Oysa sistemin Kürt halkının taleplerine olumlu yanıt verebilecek kapasitesi yok.

Bu yanıtın en uygun alanı olduğu düşünülen yeni anayasa tartışmasında, burjuvazinin iç savaşını mutabakatı engelliyor. Yani Kürt hareketinin düzenin bütün oyuncularıyla hep birlikte anlaşması gibi bir olasılık yok. Öte

yandan, taraflardan biri, Kürt halkına onu tatmin edecek hakları tek başına veremez. Dolayısıyla, Kürt sorunu için ufukta kolay bir çözüm yolu görünmüyor.

Arap devrimi kapıda

Üstelik, Arap devrimi ve onun Akdeniz'e kıyısı olan Avrupa ülkelerindeki yankısı, Türkiye'yi güneyden ve batıdan yavaş yavaş bir devrimci bölgenin komşusu haline getiriyor. Kürt halkı ön devrimci ruh haliyle, Arap kitleleriyle şimdiden bir ortak duyarlılık oluşturmuş durumda. Ama bundan da ötede, Suriye'nin krizinin Türkiye'de yaratacağı etkilerin önceden kestirilmesi bile zor. Yunanistan'da yaşanan sarsıntılar ve İspanya'da kitlelerin ekonomik krize karşı açtığı savaşın, ekonomi hızla büyürken şimdilik Türkiye'de yankı bulması güç. Ama ya hızlı büyüme yerini yeniden ekonomik krize bırakırsa?

"İstikrar" umutlarının hayalci olmasının en önemli nedenlerinden biri de işte bu olasılık. Dünya 21. yüzyılın ilk büyük depresyonunun etkilerini yeniden sert bir şekilde hissetmeye başladı. Avrupa, kamu borçları yüzünden iflas etme eşiğine gelmiş ülkelerin (en başta Yunanistan, ama aynı zamanda Portekiz, İrlanda, hatta İspanya) yükü altında eziliyor. Dünya ekonomisinin yeniden bir daralma içine girmesi olasılığı yükseliyor. Bu gerçekleştiği takdirde dev dış açığın etkisiyle Türkiye çok ciddi bir krize yeniden girebilir. Yunanistan ve İspanya'nın, Tunus ve Mısır'ın etkileri işte asıl o zaman hissedilecektir.

Sungur Savran

Burjuvazi kadar enternasyonalist olamamak

Tayyip Erdoğan'ın balkon konuşmasının bir boyutu var ki, Türkiye'nin sosyalistlerine, eğer hayattan öğrenmek istiyorlarsa, çok şey öğretebilir. Erdoğan daha konuşmasının başında, Türkiye'nin 81 ilinde yaşayan halka ve dünyanın her yerindeki Türklere hitap ettikten hemen sonra şöyle diyor:

"Gözlerini Türkiye'ye çevirmiş, Türkiye'den gelecek haberleri büyük bir heyecanla takip eden, Bağdat, Şam, Beyrut, Kahire, Tunus, Saraybosna, Üsküp, Bakü, Lefkoşe ve diğer tüm dost ve kardeş ülke başkentlerini, halklarını buradan muhabbetle selamlıyorum."

Burada muazzam önemli bir ders var. Bakın listeye, bunların hepsi Müslüman ülkelerin başkenti. Olmayanların da (Lefkoşe, Saraybosna, Üsküp vb.) önemli bir Müslüman nüfusu var. İster yeni Osmanlılık deyin, ister başka şey, Erdoğan İslam enternasyonalizmi yapıyor. Türkiye bir seçim yapmış, o bu ülkelerin ve benzerlerinin halklarına müjde veriyor.

"Marksist"lerimiz hâlâ yurtseverlikle oyalansınlar bakalım. Politika çoktan sınırları aşmış durumda. İç politika ile dış politika bütünüyle iç içe girmiş durumda. Türkiye'nin sosyalistleri ise hâlâ "cumhuriyetin kazanımları" ile uğraşıyorlar.

Üstelik, İslam dünyasındaki sarsıntıların ve Erdoğan'ın bu politikasının ardındaki dinamikleri hâlâ yanlış okumakta direnerek. Arap devrimine önce "Amerika'nın dizaynı" dediler. Bu yorum o kadar zorlandı ki, şimdi şöyle diyorlar: Arap dünyasındaki sarsıntıdan yararlanarak ABD kendi "ılımlı İslam" projesini yerleştirmek istiyor. Yani Arap devrimini ABD kıskırtmadı, halk kendi ayaklandı, bunu artık kabul ediyorlar. Ama şimdi de ABD'nin İslamcılara oynadığını ileri sürüyorlar.

Bütünüyle yanlış. ABD, İslamcıların iktidara gelmesinden korkuyor. Bu yüzden onları iktidardan uzak tutmaya, tutamazsa evcilleştirmeye, emperyalist dünya düzeniyle uyumlu hale getirmeye, bir hareketin bütününe kazanamadığında onu bölmeye, kendine yakın kanatların iktidara yükselmesine çaba gösteriyor. Hepsini bu ABD savunma içinde. Hayatın gerçeği karşısında yapabileceğinin en iyisini yapmaya çalışıyor. Emperyalizm kadir-i mutlak değil. Kendisi bunu biliyor da halka onu kadir-i mutlak göstermekten çekinmeyen "solcu"lar bilmiyor!

Bu söylenenin bir başka önemli boyutu Erdoğan'la ilgili. ABD şimdi bir yandan Erdoğan'ı İsrail'le barıştırmaya çalışırken, bir yandan da AKP'yi Arap devrimlerinin İslamcı kanadına örnek olarak gösteriyor. Erdoğan'ın kendisini de yukarıda sözü edilen evcilleştirme, uysallaştırma operasyonunda bir koz olarak oynuyor. Hele son seçimlerde bir süre daha Erdoğan'la yaşamak zorunda olduğunu görünce, yine hayatın gerçeğinden kendisi için mümkün olan en iyiyi çıkarmaya çalışıyor.

Erdoğan'a gelince, bu İslam enternasyonalizmi ile bütün bölgede lider olmak ve böylece Türkiye burjuvazisi adına emperyalizmle pazarlık ederek daha fazla pay almak istiyor. Manevralar yapıyor. Brezilya ile birlikte İran'a oynuyor, ABD ile birlikte Suriye'ye çengel atıyor, İsrail'e efeleniyor, ama perde arkasında anlaşılıyor. Hepsini bölgede söz sahibi olmak, Arap zenginliğinden pay almak için.

En büyük manevrası da Arap devrimine sahip çıkar gibi yapıp Obama ile birlikte "düzenli geçiş" sağlamak, yani devrimleri durdurmak, zararsız sınırlar içine çekmek. Gerçek gazetesi bunu ilk günden beri, kanıtlarıyla birlikte teşhir ediyor.

Devrimci İşçi Partisi, Arap devrimini ilk günden beri Türkiye hareketinin dikkatine sunarak, ABD ve Türkiye devletlerini teşhir ederek, uluslararası dayanışma çağrısı yaparak AKP'nin bölge politikasına tutarlı biçimde karşı çıkan tek sosyalist odak olmuştur. Daha ileri gidelim: DİP, Sovyetler Birliği'nin çöküşünün iktidar boşluğu yarattığı, nüfusunun çoğunluğu ya da bir bölümü Müslüman coğrafya, yani Balkanlar-Ortadoğu-Orta Asya (Kafkasya) üçgeni için politikası olan tek sosyalist partidir. Erdoğan'dan farkımız şudur: Biz sadece Müslümanları değil, bütün halklardan işçileri, emekçileri, ezilenleri birleştirmek için çalışıyoruz.

Burjuvaziden daha fazla enternasyonalist olamayan geleceği kucaklayamaz.

Dilek Pir

Kadın vekil sayısı 28 değil, sadece dört kişi arttı!

Meclise seçilen kadın vekil sayısı bir önceki dönemle karşılaştırıldığında resmi sonuçlara göre 28 kişi artış göstererek 78'e yükseldi. Bu kadın örgütlerinin kimi için "bir zafer", kimilerine göre ise "umut verici ama yetersiz". "Mecliste 275 Kadın Milletvekili" kampanyasını yürüten Haklı Kadın Platformu'nun en önde gelen sözcülerinden Kadın Adayları Destekleme ve Eğitim Derneği (KA.DER) Başkanı Çiğdem Aydın, sonucu "en kötü tahminimiz gerçek oldu" şeklinde yorumladı.

Düzen partilerinin çoğu bu seçimlerde geçmiş oranla daha fazla sayıda kadın adaya listelerinde yer verdi. Buna rağmen sonuçlara bakınca kadın vekillerin toplam vekil sayısına oranının yüzde 14 ile sınırlı kalmasını beklenmedik bir yanı yok. Zira ne kadar kadın aday gösterirseniz gösterin, üst sıralardan ve seçilebilecek yerlerden göstermediğiniz sürece sonuç değişmez. Bu seçimlerde düzen partileri saflarında olan tam olarak buydu.

12 Haziran seçimlerinin ardından oluşacak yeni mecliste AKP kadın vekil sayısını 30'dan 45'e, CHP 8'den 19'a, MHP 2'den 3'e çıkarırken blok 7'den 11'e çıkardı ve kendi vekilleri arasında en fazla kadının yer aldığı sonuca ulaşmış oldu.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'ndan meclise seçilen kadın adaylar dışında kadın vekillerin sayısının artışı ne bir zafer ne de yetersiz olsa da umut verici bir gelişme. Biz tek başına, burjuva partilerinin deyimiyle "kadınların daha fazla oranda siyasete katılmaları" ile ilgilenmiyoruz. Ne şekilde katıldıklarına, kimlerin vekili/temsilcisi olduklarına bakmadan sadece kadın oldukları için onları desteklemiyoruz. Çünkü sınıflara bölünmüş bir toplumda burjuvazinin saflarında yer alan kadınların meclis kürsüsünü istisnalar dışında kadın kurtuluş mücadelesinin sesini taşımak amacıyla kullanmayacaklarını biliyoruz. Dahası yeri geldiğinde kendi temsil ettikleri sınıfın çıkarları doğrultusunda, kapitalizmle iç içe geçen erkek egemenliğinin kadınlar üstüne kurduğu baskıyı arttıracak yasa ve düzenlemelere de imza atacaklarını geçmiş deneyimimiz bize gösteriyor.

12 Haziran seçimlerinden çok kısa bir süre önce sadece emeğini değil, bir bütün olarak kadını devlet tarafından görünmez hale getiren bir gelişme yaşanırken yani Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanlığı kapatılıp, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'na çevrilirken kaç tane kadın vekilin itirazını duyabildik? Kadınların çalışma yaşamında karşı karşıya kaldıkları sorunlardan, kadın cinayetlerine, taciz ve tecavüze, kadına yönelik şiddete bir dizi konuda meclis kürsüsünde bugüne ciddi bir tartışmaya şahit olduk mu? Ya da Ankara'daki eylemde polis saldırganlığıyla ilgili "kadın mı kız mı belli değil" sözleriyle aşağılamaya çalıştığı Dilşat Aktaş'ı savunmak için düzen partilerinin kadın adaylarından bir ses çıktı mı? Tabii ki hayır!

Bugün de düzen partilerinin saflarında elbette kendi doğaları gereği burjuvazinin temsilcisi olan kadın vekiller yer alıyor. Dolayısıyla bağımsız aday olarak meclise giren Kürt hareketinden kadınların sayısındaki artış dışında yine değişen bir şey yok demek yanlış olmaz. Çünkü o kadınlar, sadece kadın sorunu konusunda değil, temsil ettikleri kitlenin her mücadelesinde onlarla birlikte ve mücadelenin hep en önünde yer alıyor. Sonra da iki eyleme gidip de gaz yedikten sonra kanal kanal dolaşp mızımızlanan CHP'li erkek vekillerin aksine, gerektiğinde bedel ödemekten geri durmuyor ve sızlanmak yerine devletin karşısına "gazınız, bombanız hatta kurşunlarınız vız gelir" dercesine başını bir an için eğmeden dikiliyor.

Bize Nimet Çubukçu'lar, Güldal Mumcu'lar değil, Sebahat Tuncel'ler, Emine Ayna'lar, Sevalir Bayındır'lar lazım! Ve tabii bu toprakların en fazla ezilen kesimi olarak Kürt kadınlarla birlikte emekçi kadınların da sesini meclis kürsüsünden duyuracak, kadınların kurtuluşu için mücadele ederken, tüm insanlığın kurtuluşu için mücadeleyi de ihmal etmeyecek kadınlar lazım!

Erdoğan suç üstü yakalandı!

Belleklerinizi yoklayın. Erdoğan ne çok çatmıştır mahkemelere. Akla hemen gelen bir iki örneği hatırlayın. Yüksek Seçim Kurulu (YSK), bu yılın Şubat ayının başında başbakanın da istediği yurtdışındaki vatandaşlar için buldukları ülkede oy kullanma olanağını reddedince, tam o sırada yurtdışında bulunup da Merkel'le bu meseleyi de görüşmekte olan Erdoğan ne demişti? "Almanya Başbakanı 'Bizden yana engel yok' diyor, bizim YSK ben orada konuşurken karar alıyor. Arkadaş beni sabote mi ediyorsun?" Ne amiyane deyimlerle ne kadar rahat değil mi? "Arkadaş beni sabote mi ediyorsun?"

Biraz daha eskiye giderseniz, Anayasa Mahkemesi'ne birçok ayrı vakada çok daha ağır şeyler söylemiş olduğunu hatırlayabilirsiniz. Mesela Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanlığını engellemek üzere Anayasa Mahkemesi'nin uydurduğu 367 nisap kararı. Ne demişti Er-

doğan o karardan sonra? "Yüz kararı" demişti. "Bu aynı zamanda demokrasiye sıkılmış bir kurşundur" demişti.

Örnekleri çoğaltmaya gerek yok. Her aklına gelen konuda konuşan bir başbakanın söz ediyoruz. Heykele "ucube" der, elalemin ne yediğine içtiğine bile karışır, "aksırıncaya tiksırıncaya kadar" der. Demediği yoktur.

Ama son günlerde bir konuda süt dökmüş kedi gibi. Halkın seçtiği milletvekillerini birileri meclise sokmamak için direniyor. Erdoğan da susuyor. Olayın ne olduğu konusunda hiçbir belirsizlik yok. Yargının değişik temsilcileri, bir milletvekilini (Hatip Dicle) vekillikten azletti! Farklı partilerden sekiz milletvekilini ise mazbataları ellerinde olduğu halde görevlerini ifadan men etti. Erdoğan başka taraflara bakıyor, ıslık çalıyor!

Dikkat edilsin, Erdoğan yaptırdı de-

miyoruz. Oysa en azından Hatip Dicle örneğinde YSK'nın mazbatayı verdiği halde, kararını AKP'nin başvurusu üzerine gözden geçirdiği olgusal bir gerçek. Ama şimdilik bir bütün olarak bu krizde inisiyatifin kimden geldiği konusunda kesin bir karara varmanın doğru olmadığını düşünüyoruz.

Erdoğan yaptırmış ya da yaptırmamıştır. Bunu bilmesek de bir konuda suçu sabittir. Henüz seçilmemiş Abdullah Gül'ün hakkı elinden alındığında ağzını açıp gözünü yuman, demokrasiye kurşun atıldığını söyleyen Erdoğan, şimdi kurşun ne demek, demokrasiye karşı kitle imha silahları kullanılırken hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Gül henüz seçilmemişti. Bu vekiller halk tarafından seçilmiş insanlar. Ama vekillik yapamıyorlar. Çok daha vahim bir durum!

"Kendine Müslüman" sözü kim için söylenmişti?

DİP'in seçim faaliyeti

Devrimci İşçi Partisi, burjuvazinin iki kampı karşısında, temel harcını mücadele içindeki işçi sınıfı ile Kürt halkının oluşturacağı bir cephe oluşturulması stratejisini kurulduğu günden bu yana savunagelmıştır. DİP'in Üçüncü Cephe olarak adlandırdığı bu mücadele cephesinin oluşturulmasının yolunu açan gelişmelerden en önemlisi 12 Haziran seçimlerinden bir yıl önce yaşanmıştır. 2010 yılının Haziran ayında, BDP eş başkanlarınca yapılan bir toplantıda, BDP'nin sosyalistlerle ilişkileri "stratejik bir ittifak" olarak gördüğünün, bir Cephe kuruluşuna yönelmenin gerekli olduğunun açıklanması üzerine DİP, bu tartışmalara aktif olarak katılmıştır. O günden 12 Haziran seçimleri tartışmalarına kadar DİP, sınırı seçim ittifaklarıyla çizilemeyecek bir mücadele cephesi oluşturma fikrini kararlılıkla sürdürmüştür.

12 Haziran seçimleri yaklaşırken aynı bileşenlere sahip ve kendisini 'Emek ve Özgürlük Cephesi' olarak adlandıran bu birliktelik genişleyerek bir seçim blokuna dönüşmüştür. Kampanyanın ana eksenini çizen seçim bildirgesi tartışmalarına gelindiğindeyse, stratejik ittifakın "emek" ayağı unutulmuştur. DİP, sınıfsal bakış açısının es geçildiği, işçi sınıfının anayasal hayallerin peşinden sürüklenmeye itildiği bildirgenin ilanıyla beraber bloku bu noktaya sürükleyen işleyiş sorunlarını da eleştirerek 6 Mayıs günü, bloktan ayrıldığını duyurmuştur. Bunu, Üçüncü Cephe'yi ileride daha sağlıklı temellerde kurmak amacıyla yaptığını da yayınlarından bildirmiştir.

DİP blokta yer almamasına rağmen, Kürt halkının temsilcilerinin ve bloktan aday gösterilen sosyalistlerin bu dönemde meclise girmesini her iki mücadelenin yükselişi için desteklemiştir. Hatta, DİP'in merkezi tavri blokun dışında kalmak olsa da, sadece Adana'da, partimizin kurucularından

Şiar Rışvanoğlu'nun 2009 yerel seçim faaliyetinde cisimleşen Üçüncü Cephe dinamiğinin 12 Haziran seçimlerine de taşınması adına, blokun içinde yer alma kararı dahi alınmıştır. Adana yerelindeki blok güçlerinin önemli bölümü bu kararın asıl meramını kavrayamadığı için DİP, blokun hukuku buna elvermesine rağmen, Adana'daki faaliyetlere etkin olarak katılmaktan alıkonulmuştur. Buna rağmen o bölgede blok adayı Murat Bozlak'a oy çağırısı yapan afişlerimiz ve bildirilerimiz yaygın şekilde dağıtılmıştır.

DİP'in örgütlü olduğu illerde blok adaylarını desteklemediği tek il Ankara'dır. Kamu emekçilerinin yoğun olduğu Ankara'da, 2. bölgede Doğu Anadolu İhracatçılar Birliği gibi bir patron örgütünün Denetim Ku-

rulu Başkanlığı'nı yapan Sadrettin Güvener'in aday gösterilmesi blokun sınıf sorununa duyarsızlığının en uç noktası olmuştur. DİP bu bölgede sosyalist bir aday olmadığı için için boş oy çağırısı yapmış, Ankara 1. bölgede ise ESP ve EHP'nin desteklediği sosyalist aday Hasan Coşar'ı desteklemiştir.

Sosyalist adaylara ve Kürt halkının temsilcilerine oy çağırısı yapan DİP, örgütlü olduğu tüm illerde binlerce afiş asmış, kendi bildirileriyle kapı kapı dolaşarak emekçilere ulaşmaya çalışmış ve seçim faaliyetlerini başarıyla tamamlamıştır. DİP nasıl seçim öncesinde Kürt halkıyla işçi sınıfının ittifakını sağlamaya çalıştıysa, seçimlerin sonrasında da Üçüncü Cephe'nin inşası yolunda aynı çabayı göstermeye devam edecektir.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku

Doğuda patlama, batıda durgunluk

Referandum sonrasında Gerçek gazetesi başyazısında "Görev doğudaki zaferi batıya taşımak" demişti. Blok zafer kazandı, doğuda AKP'yi yenilgiye uğrattı, ama bu görevi yine yerine getiremedi. Böyle devam ettiği sürece de getiremez.

Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun desteklediği adaylardan 36'sı meclise girerek büyük bir başarı elde etti. 2007 seçimlerinde Bin Umut adaylarının elde ettiği sonuçlardan çok daha ileri bir zafer söz konusu.

Bu zafer açıkça Kürt illerinde yaşanmakta olan ödevrimci durumun sandıktaki izdüşümüdür. Kürt halkı aylardır artık böyle yaşamak istemediğini her tepkisiyle, her eylemiyle ortaya koyuyor. Demokratik Toplum Kongresi (DTK), Barış ve Demokrasi Partisi (BDP), belediyeler ve öteki Kürt kurumlarının izlediği, hakları pratikte hayata geçirme politikası da bu başı dik tutuma büyük destek oluyor. İşte 12 Haziran seçimlerine bu ruh durumunda gidildi. Elde edilen büyük zafer her şeyden önce bunun ürünüdür.

Blok mu, yalnızca BDP mi?

Biz başarıyı Blok'un hanesine yazıyoruz. Ancak seçim akşamından başlayarak kamuoyu Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloku'ndan ziyade BDP'nin başarısından haberdar oldu. Basın yayın organları BDP'nin 36 milletvekili ile mecliste temsil edileceğini duyurdu. Ekranlarda ve gazetelerde boy gösterenlerden pek azı bir Blok'un varlığından ve başarısından bahsetti.

Bu bir yandan BDP'yi yalnızlaştırmaya çalışan devlet politikasının basına yansımaları olarak değerlendirilebilir. Diğer yandan basını eleştirmeden evvel Blok'un kendi kendini nasıl değerlendirdiğini ve sunduğunu da görmek gerekir. Blok'un kuruluş süreci tamamen BDP'nin inisiyatifinde ve diğer siyasi güçlerin tabii konumunda olduğu bir biçimde gerçekleşmişti. Biz bunu zamanında eleştirmişti. Bu durum Blok'u zaman

inde BDP'nin seçimlerdeki müstear ismi haline getirdi.

Mesela henüz daha Blok resmen kurulmadan BDP, "demokrasi ve özgürlük adayları" ismiyle yüz binlerce bayrak bastırılmıştı bile. Adayların kendileri bile katıldıkları söyleşilerde neredeyse nadiren Blok'un tam ismini söyleyebildiler. Kimi zaman demokrasi ve özgürlük dendi kimi zaman barış eklendi çoğunlukla emek es geçildi. Blok'un isminde yaşanan karmaşa sembolik bir öneme sahip. Yaşanan tamamen Kürt sorununa odaklanan bir seçim kampanyasının bir görüntüsüdür sadece.

Zafer ama nerede?

Peki bu durum Blok'un zaferini gölgeler mi? Elbette ki hayır. Ancak Blok'un Kürtlerin dışında diğer işçi ve emekçileri kucaklayamadığını da görmek gerekir. Kürt illerinde 2007'ye göre oy oranındaki yüzde puan artışı yer yer son derecede yüksektir. Örneğin Van'da (Wan) 26, Ağrı'da (Ağrı) 18, Diyarbakır'da (Amed) 15 puan artış yaşanmıştır. Oysa Batı'da durum bambaşkadır.

İstanbul 1. Bölgede Sebhat Tuncel gibi güçlü bir adaya rağmen, oy oranı yarım puan azalmıştır. Düzen basınında bile kendine yer açan, aydınlar arasında büyük popülaritesi olan Sırrı Süreyya Önder ancak geçtiğimiz seçimlerde Baskın Oran ve Doğan Erbaş'ın toplam oy oranını yakalayabilmiştir. 3. Bölge'de Levent Tüzel ise nispeten daha başarılı bir performansla oy oranını bir puana yakın arttırmıştır. 3. Bölge'de Levent Tüzel'in etrafında işçilere yönelik özel bir çalışmanın yapılmış olması bu farkı yaratan etkenlerden biridir. Ama bu bile Kürt illerinde elde edilen sonuçlarla karşılaştırıldığında gölgede kalacak bir artıştır. Ayrıca,

unutulmamalıdır ki, bu bölge seçime bir hafta kalana kadar Blok'un iki vekil seçtirmeyi umduğu bölge idi. Mustafa Avcı seçimden çekilmeseydi, İstanbul'da Blok'un en güçlü olduğu 3. Bölge'de tek bir milletvekili seçtirilemeyecekti!

Adana da iyi bir örnektir. Burada oy yüzdesindeki artış 2007'ye göre 2,2 yüzde puanında kalmıştır. Üstelik Adana'da alınan oyların oranı 2009 yerel seçimlerinde Şiar Rişvanoğlu'nun Büyükşehir sınırları içinde ulaştığı orana göre daha düşüktür. Yani Adana'da bir bakıma ilerleme değil, gerileme vardır.

Doğudaki başarı batıya taşınmadı

Kürt illerindeki tablo, bizim ön devrimci durum diye adlandırdığımız sürecin sonucudur. Kürt halkının ayağa kalkışı 2007'de AKP'ye hayırhah yaklaşan politikanın sonucunda kayan oyları yeniden Kürt hareketi bünyesinde birleştirmiştir. Kürt halkının giderek daha fazla BDP etrafında birleşmesi 36 milletvekilini meclise sokan büyük bir gücü açığa çıkartmıştır.

Buna karşılık, Kürt halkının seferberliğine batıda işçi ve emekçilerin karşılık vermesi sağlanamamıştır. Blok, seçim bildirgesinden kendi ismine kadar her yerde emeği unutursa olacağı budur: sadece Kürt olmayan emekçilerin değil, yer yer Kürt emekçilerin bile Blok'u unutmaları kaçınılmaz olur.

Referandum sonrasında Gerçek gazetesi başyazısında "Görev doğudaki zaferi batıya taşımak" demişti. Blok zafer kazandı, doğuda AKP'yi yenilgiye uğrattı, ama bu görevi yine yerine getiremedi. Böyle devam ettiği sürece de getiremez.

Şiar Rişvanoğlu

Haram olsun Erdoğan!

12 Haziran seçiminin galibi Erdoğan, antik Yunan ya da Roma imparatorlarının balkon konuşmalarını andıran konuşmasının bir yerinde "Hesaplaşmayalım helâlleşelim, hakkımı helâl ediyorum, siz de edin." diyerek resmi muhaliflerini barışa davet etti. Bunun bir ilk adımı olarak da birkaç gün sonra CHP lideri Kılıçdaroğlu'na açtığı on, MHP lideri Bahçeli'ye açtığı üç, DP lideri Zeybek'e açtığı bir, gazeteciler Meriç Vellededeoğlu ve Ahmet Altan'a açtığı birer tazminat davasından feragat etti. Bu tabloya bakanlar Erdoğan'ın demokratlığına, sözünde durmuş olmasına övgüler yağdırdılar.

Erdoğan'ın "helâlleşmek" istediği kesimler, dikkat edilirse burjuvazinin şu veya bu kanadının siyasi veya entelektüel figürleri. Üstelik bunların bir kısmı, Ahmet Altan örneğinde olduğu gibi, nicedir kendisinin ve AKP'nin borazanlığını yapanlar. Oysa biz çok iyi biliyoruz ki, Ahmet Altan gibileri, sadece göstermelik olsun diye, okurlarını "bağımsız" olduklarına ikna etmek için zaman zaman sert bir söylem tutturduğunda, Erdoğan ve adamlarının danışıklı dövüşe daha bir gerçekçilik katmak için açtığı "ince ayar" davaları ile karşılaşılıyor.

Bir tarafta burjuvazinin temsilcilerine böylesine "şefkat" eli uzatan iktidar, diğer tarafta ise devrimcilere, sosyalistlere biber gazı, cop, gaz bombası, yetmedi gözaltı, daha da yetmedi cezaevi dolu elini uzatmaya devam ediyor. Son olarak 31 Mayıs'ta Hopa'da açıkça cinayete kurban giden (biber gazının hem de böylesine fütursuzca kullanılmasının bir yerde, bir zaman ölüme yol açmasının kaçınılmaz olduğunu neredeyse bütün biliminsanları söylüyor) ÖDP'li Metin Lokumcu'nun ölümünü protesto eden 15 kişi tutuklandı. Bu son tutuklananlarla birlikte (daha önce de Ankara'da beş, Artvin'de 13 kişi tutuklanmıştı) Hopa'daki cinayeti protesto nedeniyle tutuklananların sayısı 33'e yükselmiş oldu. "Terör örgütü üyesi olmak, örgüt adına faaliyet göstermek, kamu malına zarar vermek, polise mukavemet, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefet" gibi iddialarla tutuklananların yedisi Halkevleri, yedisi Öğrenci Kolektifleri, biri de ÖDP üyesi.

Peki bu iddialarla tutuklanan kişilerde yakalanan suç delilleri ne olabilir dersiniz? Fıkra gibi: bir adet MP3 Player, bir adet "siyah kapşonlu penye mont", Halit Çelenk'in *İdam Gecesi Anıları*, Lenin'in *Ne Yapmalı?* ve Mahir Çayan'ın *Seçme Yazıları* kitapları, sosyalist feministlerin yayın organı olan "Feminist Politika" dergisi ve sıkı durun "Kaplumbağa ile Tavşan" isimli çizgi film ve "Halka" isimli korku filmi CD'leri. Seçimden yaklaşık bir hafta önce, Grup Yorum üyelerinin de çalışmalarını yürüttüğü İdil Kültür Merkezi ile Gençlik Federasyonu ve Okmeydanı Haklar Derneği'nde faaliyet yürüten 13 kişi evleri gece yarısı saat 02.30 sıralarında kar maskeli, silahlı yüzlerce polis tarafından basılarak gözaltına alınmış, bunların üçü tutuklanmıştı.

Erdoğan ve AKP, devrimcilere ve sosyalistlere yönelik olarak başından beri uygulamakta olduğu şiddet, baskı ve tehdit politikalarını daha arttıracaklarının sinyalini aslında 2010 Eylül'ünden beri veriyor. Hatırlanacak olursa, o zaman kelimenin tam anlamıyla "sözde" Devrimci Karargâh operasyonu ile SDP ve TÖP üyesi 13 sosyalist tutuklanmıştı, o gün bugündür bir tek delil olmadığı halde cezaevindeler. Görünen o ki; gözaltı, işkence, tutuklamadan oluşan klasik Emniyet üçlemesi bundan sonra daha da fazla karşımıza çıkacak. Evet evet, tutuklama da Emniyet'in işi artık uzunca bir süredir. Zira, savcılar ve mahkemeler bugün çok daha bariz bir biçimde sadece noter gibi tasdik otoritesi haline gelmiş durumdadır.

AKP sistem muhaliflerine bütün bunları yaparken, Ergenekon davasındaki ihlallerle ilgili bülbül gibi öten, seçim sürecinde Deniz Gezmiş'in adını defalarca zikretmiş (siz "kirletmiş" diye okuyun lütfen) olan CHP'den bir tek kelime tepki var mı peki? Tabii ki yok! AKP bu solcu bozuntuları ile "helâlleşmesin" de ne yaparsın?

Bu tablo karşısında sosyalistlerin, devrimcilerin önündeki görev giderek daha yakıcı hale geliyor: işçi sınıfı mücadelesini, Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile birleştirerek güçlerimizi ve mücadelemizi ortaklaştırmak, **Kürt halkının seçimlerde attığı tokadı benzerini, her alanda burjuvaziye atabilmek, Erdoğan'a ve burjuvaziye "hakkım sana haram olsun" diyebilme**ktir. "Muhtaç olduğumuz kudret", Metin Lokumcu'nun, İbrahim Oruç'un, Kürdüyle, Türküyle, Arabıyla, Lazıyla nice bedel ödemiş devrimcinin verdiği son nefeste mevcuttur! Ve unutmamak gerekir ki, son söz temsilciler tarafından parlamentoda ya da anayasa toplantılarında değil, direnen, bizzat başkaldıran, mücadele eden işçi sınıfı ve ezilenler tarafından eylem alanlarında, fabrikalarda, tarlalarda, işyerlerinde, sokaklarda söylenir!

Akdeniz havzasında

İspanya:

18 Haziran Pazar günü İspanya'da on binlerce kişi Madrid, Barselona, Valensiya ve diğer şehirlerde sokaklara çıktı. Madrid'de şehrin kilometrelerce dışındaki mahallelerde sabah 6'da toplanıp şehir merkezine en az altı koldan yürüyen elli binden fazla emekçi kriz koşullarını protesto etti. Barselona'da toplanan bir diğer elli bin kişinin ana sloganı ise 'Sokaklar bizim: onların krizinin bedelini biz ödemeyeceğiz!' oldu. Resmi rakamlara göre İspanya'da tüm çalışabilen nüfus içinde işsizlik %21,3, 16-29 yaş arasında %35, 25 yaş altında ise %50 olarak belirtiliyor.

Yunanistan:

Yunanistan'da ekonomik kriz gün geçtikçe derinleşiyor. Krizden çıkmak için sermayenin programının uygulayıcısı konumundaki PASOK'un iktidarı ise emekçilerin ve "öfkeli"lerin eylemleriyle sarsılmaya devam ediyor.

İspanya'daki öfkeli"lerden esinlenen binlerce kişi, 25 Mayıs'tan beri başta Atina'nın Sindagma Meydanı olmak üzere ülkenin önemli kent merkezlerini mesken tuttu. Kendini "öfkeli" olarak adlandıran ve birçoğu daha önce eylemlere katılmamış bu kitlenin kemer sıkma politikalarına karşı seferber oluşu, Yunanistan'daki kitle hareketinin yeni bir evreye girdiğini gösteriyor. Bunu fark eden PASOK, öfkeli"lerle sendika ve siyasi parti kortejlerinin aynı alanda bulunduğu 15 Haziran grevi eylemlerine polis eliyle sert şekilde müdahale etti. Hatta, mücadele içinde gün geçtikçe kaynaşan bu iki kitleyi birbirinden koparmak için faşistleri kullanarak provokasyona dahi girişti.

Grevlerin ve sokak eylemlerinin sarsıntısı içindeki PASOK hükümeti, meclisteki tüm partilere çağrı yaparak 'milli mutabakat hükümeti' kurmayı önerdi. Meclisteki burjuva partileri, krizin siyasi faturasını PASOK'a çıkarmak istediklerinden bu öneriyi evirip çevirip sonunda reddettiler. Bunun üzerine kabinede, halkın nefretini kazanmış ensesi kalın ekonomi bakanını çevre bakanlığına kaydırmak gibi, göstermelik değişiklikler yaparak yeni hükümeti oluşturdu. Yeni hükümetin öncelikli hedefi ise "çaresizlik" edebiyatıyla IMF ve AB'nin sağlayacağı yeni kredi dilimini almak.

Bu çaresizlik ve alternatifsizlik görünümünün altında aslında, hükümette olsun olmasın tüm düzen partilerinin, ekonomik krizden kurtulmak için sermaye sınıfının lehine bir çıkış yolunu dayatması yatıyor: Büyük bölümü borç ödemek için kullanılacak olan kredi dilimini, emekçilerin sosyal haklarını gasp ederek alıp, burjuvaziyi geçici süreyle de olsa rahatlatmak. Oysa mücadele yüksel-

dikçe sokaklara çıkan başka bir grup, Dış borçların reddedilmesi için 28-29 Haziran'da sokaklara çıktığı söyleniyor. Bu grev için şart koşulan, demine gelmesi için greve iki gün süre verildi. Polislerin sindagma Meydanı'nda 600 yarı mecliste kabine üyelerini inandırmaya çalışması, Yunanistan'da emekçilerin onlar kriz baskınını kemer sıkma mücadelesinde emekçiler, tüccarlar, faturasını kimin için doğru olacak edecek.

Fas:

Kralın yetkilerinin bir kısmının parlamentoya ve başbakana devredilmesini öngören anayasa değişiklikleri Temmuz ayında referandumla götürülecek. Bu değişiklik, Fas'ın meşrutiyet rejimine geçişi olarak sunuluyor. 18 Haziran Pazar günü ülkenin en büyük şehri Kasablanka'da on bin kişi reformların yetersizliğine dikkat çekmek için protesto gösterileri düzenledi.

Tunus:

Zeynel Abidin bin Ali ve karısı Leyla Treblisi gıyaptırılarak alalecele yargılanarak rüşvet, yolsuzluk ve hırsızlıktan 35'er yıl hapis cezasına çarptırıldı. Tunus ekonomisi ise baş aşağı gitmeye devam ediyor. 2011 ilk çeyreğinde bir önceki döneme göre %7,8 küçülen ülke bir önceki yıla göre ise %3,3 küçüldü. Ekonominin kötüleşmesi ve kitlelerin işsizlik ve yoksulluğa karşı taleplerinin kapitalist temellerde çözümünün imkânsız olması Tunus Devrimi'ne yeni bir itki verebilir.

Libya:

NATO'nun hava bombardımanlarında siviller ölmeye devam ederken, emperyalizmin desteğini alan Kaddafi karşıtı aşiretlere bağlı militanlar da karada Libya ordusuya la çatışmaya devam ediyor.

Mısır:

Arap devriminin fitili Tunus'ta ateşlenmiş olsa da devrimin motor gücü konumunda olan Mısır'da Müslüman Kardeşler, kendisine belli bir yaşam alanı açan Mübarek rejimine karşı verilen mücadeleye, tabanındaki yoksul ve öfkeli gençlerin basıncı altında ancak Mübarek'in kitle hareketi karşısındaki güçsüzlüğüne ikna olduktan sonra katılmıştı. Örgüt, en son 27 Mayıs'ta düzenlenen ve yüz binlerce Mısırlı'nın katıldığı gösterilere katılmayarak devrimi ileri götürmeye çalışan kitlelerin karşısında yer almıştı. Hareketin aksi yöndeki kararına rağmen hareketin tabanındaki çok sayıda yoksul ve işsiz genç eylemlere katılarak kendini devrimci dalganın içinde konumlandırdı. Sınıfsal farklılıkların eylemsel olarak bölündüğü Müslüman Kardeşler örgütü bu sefer de farklı bir politik bölünme yaşamak üzere. Bölünmenin başını çeken ve aslında hareketin önderlerinden olan doktor Abdülminim Ebu el Fütuh devlet başkanı aday olacağını açıkladı. Örgütün tamamının desteğini almadan bu çıkışı yapan Ebu el

Fütuh, emperyalizmle daha uyumlu ilişkiler, İsrail'in varlığını tanıma ve Mısır-İsrail barışını koruma, zorunlu zekât ve örtünmeye karşı çıkma gibi unsurlar içeren bir söylemle Mısır burjuvazisinin ve emperyalizmin güvenini kazanmak istiyor. Müslüman Kardeşler sokaktan uzak durup devrimin ileri gitmesine karşı çıksa da mevcut yapısıyla emperyalizmin ve Mısır burjuvazisinin hâlâ tam olarak güvenini kazanamamış görünüyor.

Öte yandan 28 Haziran Salı akşamı Tahrir Meydanı'nda askeri yönetimi protesto eden ve devlet televizyonunu işgal eden beş bin kişiye polis

kuvvetinin saldırması sonucu yüzlerce kişi yaralandı. Eyleme katılanların bir kısmı devrimin ilk dalgası sırasında öldürülenlerin yakınlarından oluşuyordu. Dağılan polis gücünün yeniden sokaklara dönmesi özellikle gençlerin öfkelerini sıçartmış durumda. Gazetemiz yayına hazırladığı sırada polis ve gençler arasında Salı günü başlayan çatışma Çarşamba öğle saatlerine kadar devam etmekteydi. Eylemcilerin ana talebi Mübarek artıklarının bir an önce devletin içinden temizlenmesi, askeri cuntanın ve onun kukla hükümetinin iktidardan çekilmesi yönünde...

Yemen:

Arap Devrimi mi Yemen devleti? Haziran'da başka bir saldırı ağır yaralı Suudi Arabistan'a karşı yapılmış olan saldırıda yaralı ve yaralı yandı, şarapnel püskürttü. Çok santim altına zorluğuna yol açtı. Henüz çekilmiş de hergün düzenlenen düdüldü. ABD ve İsrail'in çekilmesi hükümetin geleceği. Geçtiğimiz aylarda halkın yanına geleceği silahlı birlik koruyan Ahmar radikal İslamcı grup emperyalistler ve de dâhil olduğu Hükümetin önemli bir kısmı

... sınıf mücadeleleri

...ki kitleler arasında yaygın bir çözüm önerisi daha var: ...n tamamının koşulsuz olarak ...!

...aziran'da, *Gerçek*'in elinizde hazırlık aşamasındayken, kredi diliminin alınabilmesi için şul önlemler meclis gündemine. Bu paketin meclisten geçmesi için ilan edilen iki günlük genel grev kesintisiz eylem eşliğinde gaz odasına çevirdiği Sın- dani'nda emekçiler ve gençler, ... vermelerine rağmen, paket kabul edildikten sonra bile eylemlerle sürdürdü.

...an burjuvazisi bu muhareleleri bastırarak kazandı. Oysa ...natağında debelendikçe yeni paketlerine bel bağladıkça, ...in önu açılacak. Ve Yunanlı ...m dünya işçi sınıfına, krizin ...krizi yaratınlara ödetmek ... yolu göstermeye devam

Filistin:

El-Fetih ve Hamas arasında bir ulusal birlik hükümeti kurulması amacıyla düzenlenen ve El-Fetih lideri Mahmud Abbas ile Hamas lideri Halid Meşal'in de katılacağı 21 Haziran'da yapılacak toplantı ertelendi. El-Fetih İsrail ve emperyalizmle iyi ilişkilerle sahip Selam Feyyad'ın başbakan olmasını isterken Hamas bu isme karşı çıkıyor. İsrail ise Hamas'ı da içerecek bir Filistin yönetimi ile görüşmelere katılmayacağını açıkladı.

Bahreyn:

Yoksul kitlelerin haftalar süren isyanını emperyalistlerin, Körfez ülkelerinin ve Suudi Arabistan'ın desteği ile bastırabilen Bahreyn Kralı başlıca muhalefet partisi Vaad üzerindeki yasağı kaldırmaya hazırlanıyor. Şii'lerin desteğini alan Vefak, Vaad ve diğer siyasi partiler ile sivil toplum örgütlerini de kapsayan muhalefetle diyalog görüşmelerine de yakında başlanabileceği bildiriliyor.

Suudi Arabistan:

Bahreyn'deki gösterilerin bastırılması sırasında Şii azınlığın protesto eylemlerine sahne olan Suudi Arabistan'da şimdi de kadınlar araba kullanmalarını engelleyen yasağı protesto ediyorlar. Yüksek petrol gelirleri ve düşük nüfusu dolayısıyla, Suudi Arabistan'ın Arap Devrimi'nden diğer ülkelerle aynı ölçüde etkilenmediği doğru olmakla birlikte etkilenmediğini iddia etmek de olanaklı değil.

...nin fitili Tunus'ta ateşlenen başkanı Ali Abdullah Salih, 3 günlük sarayına yapılan roketli saldırısının ardından tedavi için gitti. Faili henüz anlaşılmasa da Salih'in vücudunun %40'ının parçalarının derisinin yedi buçuk kadar saplandığı ve solunum ...ğı belirtildi. Buna rağmen Salih ...ğil. Yemen'de aylardır hemen ... protestolarda yüzlerce kişi öl- ... Körfez İşbirliği Konseyi (KİK) ... ni istiyor ancak yerine nasıl bir ... tartışma konusu.

...arda Salih'i devirmek isteyen ...çtiğini ilan ederek kendisine ...lerle eylemleri Salih'e karşı ...şireti oldukça kuvvetli ancak ...larla kurduğu yakın ilişkiler ... KİK için bir sorun. Salih'in ...aşid aşiretleri federasyonunun ...da Salih'e karşı çıkıyor. Taiz

şehri Mahlefi aşiretinin eline geçmiş durumda. Kuzey'de Şii Hutiler, Güney'de bağımsızlıktan yana hareketler ve Zincibar şehri eline geçiren El-Kaide de Salih'e karşı mücadeleye girişmiş durumda. Salih'in başkan yardımcısı Abdrabuh Mansur Hadi muhaliflerle görüşmeye başladı. Dünya çapındaki deniz ticareti açısından kilit öneme sahip Kızıl Deniz'de Somali'nin ardından yeni bir istikrarsızlık istemeyen emperyalizmin düzenli geçiş stratejisi yakında Hadi eliyle Yemen'de de uygulamaya konmaya çalışılabilir. Gıda fiyatlarındaki pahalılığa ve temel geçim maddelerindeki kıtlığa, yoksulluğa, işsizliğe, genel olarak yaşama koşullarının kötülüğüne ve baskıcı rejime karşı bir kurucu hükümet kurulması isteğiyle başlayan halk isyanı devam etse de hâkim sınıflar arasındaki iç bölünmeler ve emperyalizmin müdahaleleri Yemen'de giderek belirleyici hale geliyor denebilir. Ancak bu devrimin yeni bir atılımla bunu kıramayacağı anlamına da gelmiyor, şimdiden öğrenciler protestolarda devrimin aşiretler kavgasına kurban edilmemesi temasını işlemeye başladılar bile.

Suriye

Suriye'de Esad rejimi devrimi kanla bastırmaya çalışırsa, emperyalizmin düzenli geçiş stratejisinin sözcülüğünü Türkiye devralmış durumda. Tayyip Erdoğan, Beşar Esad'a bir mektup göndererek ordunun başındaki kardeşi Mahir Esad'ı görevinden alıp Türkiye'ye ya da Avrupa'ya göndermesini isteyecek. Birleşmiş Milletler'in Esad'a karşı oldukça kısık bir ses çıkarması ve ülkedeki ABD Büyükelçiliği'nin hâlâ açık olması emperyalizmin

şimdilik Esad'dan tam olarak vazgeçmediğini gösteriyor. Kitlelerin eylemlerinde hedef haline gelen Beşar Esad'ın kuzeni ve ülkenin en büyük kapitalisti Rahmi Makluf ise Haziran ayı içerisinde tüm ticari faaliyetlerini durdurduğunu açıkladı. Suriye'nin en büyük cep telefonu şirketi Syriatel'in hisseleriyle isyanda ölenlerin ailelerine yardım yapılmasını isteyen ve diğer şirketlerinin de hisselerini veya kârlarını vakıf ve yardım kuruluşlarına devretmeyi planlayan Makluf, bütün bunları hayırsızlıktan dolayı yaptığını

ilan etti. Öte yandan Beşar Esad da 20 Haziran'da seçim sistemi, medya, yolsuzluklarla mücadelede ve tutuklamalarla ilgili Eylül ayına kadar reform sözü veren bir açıklama yaptı. Suriye'de ölümlerin çoğunun Esad'ın Olağanüstü Hal Yasası'nı kaldırdığını açıklamasından sonra meydana geldiği düşünülürse bu reformların, göğsünü aylardır devrim için kurşunlara siper eden, yüzlerce evladını toprağa veren halkın gözünde ne kadar inandırıcı olacağı tartışılır.

Türkiye, Suriye'den elini çek!

Suriye, bitmek bilmeyen bir isyanın gelgitleriyle sarsılıyor. Halk ayağa kalktı artık üç ayı geçti. Kaddafi'ye bombalarını yağdırmak için bir ay bile beklemeyen emperyalistler ve onların NATO ortağı Tayyip Erdoğan, Erdoğan'ın "sevgili kardeşi" Beşar Esad'ın ülkeyi içine soktuğu kan banyosunu homurdanarak da olsa izlemeye devam ediyorlar. İran'ın müttefiki Baas rejimini düşman bellemiş olan İsrail bile kılını kıpırdatmıyor.

Bunun ardında, son yıllarda Türkiye'nin arabuluculuğunun katkısıyla İsrail'le anlaşmaya yönelmek de dâhil emperyalizmle barışma çabası içinde olan Beşar Esad'ın ayaklanmanın doğurabileceği sonuçlara göre ehveni şer olarak görülmesi yatıyor. Suriye işçi, köylü ve yoksullarının, ayaklanmanın sebatına ve direngenliğine rağmen iktidara geçmesi düşük olasılık, ama Alevi Esad yönetiminin yerini Sünni İslamcı bir yönetim alırsa, bu, İsrail ve ABD için çok daha tehlikeli olabilir. Emperyalizmin Esad'a açtığı üç aylık kredinin ardında bu yatıyor. Türk hükümetinin saiklerine ise birazdan döneceğiz.

Esad'ın son şansı

Ne var ki, ayaklanma uzadıkça, Esad'ın katliamının yarattığı dehşetin etkisi güçlendikçe bu politika ters tepebilir. Birincisi, Libya ile Suriye arasında emperyalizmin uyguladığı çifte standart bütün Arap ülkelerinin (ve emperyalist ülkelerin) halklarında zaten soru işaretleri uyandırmış durumda. Oysa, ABD'nin ve AB'nin başta Mısır ve Tunus olmak üzere devrimci Arap kitlelerini kendi yanına çekmesinin elzem olduğu çok hassas bir dönemden geçiyoruz. İkincisi, kanın

oluk oluk akışı Suriye halkının öfkelerini büyütürken İslamcılar arasında en radikal hareketlerin eline oynayabilir.

Bu yüzden, ABD ve AB, "demokrasi" istedikleri ya da insani acıya dayanmadıkları için falan değil, sonucun daha da kötü olmasını engellemek için, aynen Mısır ve Yemen'de olduğu gibi, "düzenli geçiş" sağlama üzere alternatif arayışına girişiyorlar. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi hareketleniyor. Esad'ın 20 Haziran'da yaptığı son konuşma da kimseyi tatmin etmeyince, Esad'a verilen şansın son haftalarına girmiş olduğumuzu söyleyebiliriz.

Tampon bölge mi?

ABD Başkanı Barack Obama, artık günbegün değişmeye başlayan politikasını uygulayabilmek için Tayyip Erdoğan'ın hizmetlerine başvuruyor. Bunda Türkiye'nin ekonomik ve askeri kapasitesi dolayısıyla Ortadoğu'daki en önemli güçlerden biri olması kadar, AKP hükümetinin Arap ülkelerinde İslamcılarla fazla radikalleşmesini önlemek ve ABD'ye biat etmelerini sağlamak bakımından iyi bir partner olarak öne çıkması da rol oynuyor.

Obama'nın amacı Arap devrimini evcilleştirmek ve İsrail'in çıkarlarını korumak iken, Erdoğan'ın amacı da ikili. Birincisi, Arap halkı üzerindeki etkisini sürdürmek ve bölge çapında bir lider konumunu güçlendirmek için Suriye'deki düzenli geçişin kendi yönetiminde yapılmasını istiyor. İkincisi, üzerinde PKK'nin etkisinin büyük olduğu Suriye Kürtlerinin politik olarak mevziler kazanmasını engellemek istiyor.

Okuyucularımız, üstteki Suriye

kutusunda, Türkiye'nin son dönemde Suriye'deki gelişmeleri etkilemek için yaptığı girişimleri okuyabilirler. Ama bunlar daha başlangıçtır. Türkiye, Suriye sahnesine yakın zamanda muhtemelen boylu boyuna girecektir. En önemlisi, sınırda yaşanmakta olan mülteci akınına bahane ederek Türk ordusunun Suriye'nin kuzeyine bir tampon bölge oluşturmak için girmesinin planlanmakta olduğuna dair belirtiler mevcuttur. Bunun gerçek amacı, Suriye Kürtlerinin kendi kaderlerini belirlemesini engellemek olacaktır.

Türkiye uzun yıllar Irak Kürtlerinin ülke içinde görece olarak ileri politik haklar elde etmesine engel olmaya çalıştı. Kendi sınırları içinde yaşayan Kürtlerin taleplerine karşı tavır ortada. Üstelik, Erdoğan yeniden gerici milliyetçi bir söylemi benimsemiş durumda. Şimdi de Suriye devrimi bağlamında o ülkenin Kürtlerinin kendi haklarını elde etmesine karşı çıkmasına göz yumulmamalı.

Daha da ötede, Türkiye'nin Sovyetler Birliği dağılılı beri Balkanlar-Ortadoğu-Orta Asya üçgeni içinde oynamaya soyunduğu "ağabey devlet" ya da "bölge gücü" politikasının halklar arasında zehir tohumları saçtığını anlamak gerekiyor. Bu politikanın gereği dün Azerbaycan'da ve Türkmenistan'da (başarısız) darbeler düzenlemek oldu. Bugün de Lübnan'dan sonra Suriye'ye de askeri birlik göndermek gündeme geliyor.

Politikamız ikirciksiz olmalı. Baskıcı Baas rejimine karşı Suriye emekçilerinin ve Kürt halkının yanında olmalıyız. Ama aynı zamanda yüksek sesle haykırmalıyız: Türkiye, Suriye'den elini çek!

KESK'in seçimi:

Anayasa lobiciliği mi sınıf mücadelesi mi?

Sınıf örgütleri, siyasi rejim konularında elbette söz söylerler, ama masalarda, sivil toplum kuruluşu tarzında lobicilik yaparak değil; fabrikada, işyerinde, sokakta mücadele ederek. Anayasa tartışmalarını bugün, bu durgunluk içinde birinci öncelik yapmak, KESK'i lobiciliğe mahkûm edecektir.

KESK kongresi 1-3 Temmuz tarihleri arasında Ankara'da gerçekleştirilecek. Üye sendikaların kongrelerinde seçilen delegelerin katılımıyla toplanacak olan bu kongrede KESK'in yeni yönetimi belirlenecek.

Genel olarak kamu emekçilerini özelleştirme ve tuzaklar beklemektedir. İster yeni anayasa tartışması içinde isterse de ondan bağımsız biçimde kamu emekçilerinin özlük haklarına ciddi saldırılar planlanmaktadır. Saldırının hedefinde iş güvencesi bulunuyor. Tuzak toplu sözleşme hakkını vererek iş güvencesini almaktır. Grev ve toplu sözleşme hakkı savunulurken iş güvencesinden asla vazgeçilmemelidir. Ancak hükümet kendi yandaş sendikası aracılığıyla kamu emekçilerini bu tuzağa çekmek için elinden geleni ardına koymayacaktır.

tır.

Kamu emekçilerinin mücadele örgütü olarak öne çıkan KESK ciddi iç zaafıyla boğuşmaktadır. Saldırıya karşı işyerinden değil tepeden karşılık vermeye çalışan, tabandan güçlü mücadeleler örgütleyerek değil meydanlarda basın açıklaması yaparak kendini göstermeyi adet haline getiren KESK, bu süreçte çok zorlanacaktır. Derhal işyerlerinde somut karşılığı olan başlıklarda tüm sendikaları koordinasyon içinde harekete geçirecek sendikal politikalar üretilmelidir.

Dahası saldırılar sadece kamu emekçilerine değil belki daha da yoğun biçimde bütün işçi sınıfına yönelecektir. Burada da KESK dar siyasal yaklaşımlarla DİSK, KESK, TMMOB, TTB dörtlüsüyle yetin-

mek yerine bütün olarak sınıfı kucaklayacak bir perspektifi benimsemelidir.

Bu süreçte en önemli tehdit KESK'in karşısında biriken devasa sendikal sorunları ıskalayarak daha önce yaptığı gibi genel demokrasi sorunları içinde kaybolmasıdır. Üye sendikaların kongrelerinde önemli bir ağırlık oluşturan ve başını BDP ile ÖDP'nin çektiği ittifak, KESK'i anayasa tartışmalarında bir aktör olarak konumlandırmayı birinci öncelik olarak benimseyebilir ki, bu ölümcül bir hata olur. Bugün işçi sınıfı ve kamu emekçilerin mücadelesi düşük bir düzeyde seyrederken, sendikaların anayasa tartışmalarında bir ağırlık taşıması mümkün değildir. Sınıf örgütleri, siyasi rejim konularında elbette söz söylerler, ama masalarda, sivil toplum kuruluşu tarzında lobicilik yaparak değil;

fabrikada, işyerinde, sokakta mücadele ederek. Anayasa tartışmalarını bugün, bu durgunluk içinde birinci öncelik yapmak, KESK'i lobiciliğe mahkûm edecektir.

KESK, işyerinden başlayarak tüm sendikaya sınıf siyasetini hâkim kılamazsa, ne gene yaklaşmakta olan sınıf saldırısına karşı koyabilir ne de örgütün giderek kan kaybetmesine engel olabilir. Bu bilinçle KESK'te yeni yönetim nasıl şekillenirse şekillensin sınıf için sendika isteyenler sınıfın çıkarlarına dayanan bir mücadele hattını her düzeyde savunmaya devam edecektir.

**SINIF
İÇİN
SENDİKA**

Emekçinin sözü

Uzun çalışma saatlerine karşı birleşik sınıf mücadelesi!

Merhaba. Ben yaklaşık bir aydır merkezi Antalya'da olan bir turizm acentasında çalışıyorum. Turizm sektörü diğer sektörler gibi işçi sınıfı açısından birçok sorunu barındırıyor. Turizm işçilerinin en belirgin sorunu, kuşkusuz uzun çalışma saatleri. İşe ilk girdiğimde, patronla anlaştığımız dokuz saattir. Ancak bir aydır, günlük 13-14 saat çalışıyorum. Çalışma saatlerinin bu denli arttırılması, patronun kârına kâr katıyor. Patron, maliyetleri düşürmek için ya emekçilerin ücretlerini düşürür ya da çalışma saatlerini arttırır.

Bizim patron ise çalışma saatlerini yükseltmek maliyetlerini düşürüyor. Ben de sınıf bilinçli bir emekçi olarak patronun karşısına dikildim. Çalışma saatlerinin uzun olduğundan bahsettim. O da şirketin çalış-

anlardan istediklerini vurguladı. Ona göre şirketi "benimsemeli ve fedakârlık göstermeliyiz". Ancak işçi sınıfı yüzyıllardır, kapitalistlerin karşısında bir sınıf olduğundan beri fedakârlık gösteriyor. Kapitalistler, kendi çıkarlarını ve kârlarını korumak için şirketlerini yani patronun mülkünü, işçilerin mülkü gibi göstermek isterler. Ancak, pastadan sadece karın doyuracak bir payı işçi sınıfına verirler. Bizler hakkımız olanı istemedikçe ve onun için mücadele etmedikçe bu yalan sürüp gidecek.

Yapılması gereken bir ya da iki işçinin patronun karşısına dikilmesi değildir. Sınıf mücadelesi, bireysel değil birleşik yapılmalı. Eğer patronun karşısına tüm işçiler olarak dikilebilirsek işte o zaman savunalacak bir yalan kalmayacak!

**Antalya'dan
bir turizm emekçisi**

Burger King işçisi direniyor!

Büyük şirketlerin hemen hemen hepsinde bulunan 444'lü numaraların çağrı merkezlerinde çalışan işçilerin çalışma koşullarının insan dışılığı, uzun süredir emekten yana güçler tarafından dile getiriliyordu. Geçtiğimiz ay, Burger King isimli fast-food zincirinin çağrı merkezinde çalışan işçiler bu insanlık dışı uygulamalara 'artık yeter' diyerek sendikalaşmaya karar verdiler. Günde 11 saat çalışan, vardiya giriş çıkışlarında parmak okutmak zorunda olan, yemek molasında 'hamburger menü' yemek zorunda bırakılan, işe geç geldiklerinde tek ayak üzerinde bekletilen, bütün bunlara karşın yine de üç kuruş maaşa şükür demesi beklenen işçiler, bu sefer şükür değil mücadele dediler. Tez-Koop-İş sendikasına başvuran işçiler, koşulların düzeltilmesi ve insanca bir çalışma koşulu için, sendikaya üye kazanmaya başladılar. Bunu duyan patron ajanı müdürler, hemen, sendikal çalışmalarda aktif olarak yer alan dört işçiyi işten attı. Patron temsilcilerinin bu saldırısı sonucu sendikalaşma mücadelesi, bir işçi direnişine evrildi.

28 Mayıs ve 9 Haziran tarihlerinde, İstanbul Mecidiyeköy'de bulunan Burger King önünde basın açıklaması yapan Tez-Koop-İş üyesi işçiler, çalışan işçilere sendikal faaliyetler dolayısıyla yapılan baskıların son bulmasını ve atılan işçilerin geri alınmasını talep ettiler. Örgütsüz işçinin bir hiç,

örgütlü işçinin ise bir güç olduğunun farkına vardıklarını vurgulayan işçiler, talepleri doğrultusunda mücadeleyi sonuna kadar sürdürmekte kararlı olduklarını söylediler.

İşçiler direnişlerini eylemlerle sürdürürken, facebook ve twitter gibi sosyal medya alanlarında örgütlenen emek dostları ise, Burger King'in sipariş hattını arayarak, mücadeleye destek mesajları bırakma kampanyası başlattılar. Yine bu alanlardan edinilen bilgiye göre, sipariş hattını üç gün içinde binlerce insan arayarak, sendika kabul edilene kadar herhangi bir sipariş vermeyeceklerini söylediler. İşçilerin kararlı mücadelesine bir de bu dayanışma eylemleri eklenince, şirket art arda açıklamalar yayınlayarak, işten atılan işçilerin ve sendikanın açıklamalarının gerçeği yansıtmadığını defalarca vurguladı.

Şirketin yalan ve baskılarının, mücadelede kararlı olan işçilerin birliğine en ufak bir zarar veremeyeceği, geçmişte yaşanmış sayısız örnekle kanıtlanmıştır. İnsanca bir koşulda çalışmak isteyen Burger King işçilerinin mücadelesi bu kararlılıkla devam edip zafere ulaşırsa, sömürünün en bayağı şekillerinin yaşandığı çağrı merkezi sektöründe mücadele bayrağı bir adım daha yukarı taşınmış olacaktır.

Amacımız güvenceli, sigortalı, sendikalı çalışmak!

İş güvencesiz, sendikasız, sigortasız çalışmaya karşı mücadele eden Taşeron İşçileri Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği yönetim kurulu üyesi Birsen Yeşilkanat Kaya ile derneğin kuruluş amaçları, elde ettiği kazanımlar ve önümüzdeki günlere yönelik hedefleri ile ilgili görüştük.

Gerçek: Taşeron İşçileri Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği'nin kuruluş sürecinden ve amaçlarından söz eder misiniz?

Birsen Yeşilkanat Kaya: Dernek 17 Mart 2010'da kuruldu. Derneğin kuruluşu deneysel bir şey oldu bizim için. Fakültede daha önce de örgütlenme çabaları söz konusuydu. Örneğin, Çapa Tıp Fakültesi'nde Belediye-İş Sendikası, işçilerin büyük bir kısmını örgütledi, toplu sözleşme hakkı kazandı. Ama daha sonrasında örgütlenmeyi gerçekleştiren arkadaş, Belediye-İş Sendikası tarafından sendika şubesinden uzaklaştırıldı. Söz konusu şube kapatıldı ve başka bir şube ile birleştirildi. İşçiler mağdur oldu, 20 kişi işten atıldı. Uzun bir süre mücadeleyi sürdürdüler ancak sonuç olarak örgütlenme yenilgiye uğradı. Sendika başarısız oldu. Daha sonra Dev-Sağlık İş bir örgütlenme çabası gösterdi fakat onlar da başarılı olamadılar. Ancak bir şekilde örgütlenmenin gerçekleştirilmesi gerekiyordu. Biz, bir dernek kurmanın yararlı olabileceğini düşündük. Sendika değil de dernek kurmamızın sebebi sendikaların örgütlenme çabasında başarılı olmamasıdır. Ancak amacımız dernek olarak kalmak değil, ilerleyen dönemde sendikalaşmak. Dernek kurup kurmama tartışmaları yaparken, o dönemde işçilerin yemek sorunu vardı. Yemek ücreti işçilerin hakkı fakat taşeron şirket, yemek paralarını keseceğini ve yemeğin fakülte yemekhanesinde yeneceğini söyledi. Bunun üzerine taşeron işçiler yemek paralarını talep ettiler. İşçilerin bu talepleri dernek için bir çıkış noktası oluşturdu; diğer bir deyişle derneğin kurulmasına vesile oldu. Derneğimiz, Çapa Tıp Fakültesi'nde taşeron işçilerin kurmuş olduğu, bugün itibarıyla bine yakın üyesi olan bir dernek. Amacı, başta taşeron şirketlerde çalışan işçiler olmak üzere, işçilerin güvenceli, kadrolu ve sigortalı olarak çalışabilecekleri koşulları oluşturmak ve bunların korunması için etkin bir faaliyet yürütmek. Hak ihlallerine karşı yasal ve meşru yollarla mücadele etmek.

Gerçek: Dernek kurulduktan sonra ne gibi kazanımlar elde etti?

Birsen Yeşilkanat Kaya: 2010 Aralık ayına ait, taşeron işçilerin alamadıkları maaşları vardı. Altı ayda bir şirket değişiyordu; giden şirket ödeme sorununun kendisine ait olmadığını, yeni şirketin bu ödemeyi yapması gerektiğini söylerken, yeni gelen şirket ise sorumluluğun önceki şirkete ait olduğunu söylüyordu. İşçilerin paralarını alamaması üzerine dernek bu konuda dava açtı. Dava biraz uzun sürmekle beraber, işçiler, önceki şirketten, paralarını aldılar. Bundan sonra işçiler arasında derneğe olan güven artarken, dernekte örgütlenen işçi sayısı da arttı. Bu da bizim için dönüm noktalarından birisiydi. Ayrıca işçilerin istenildiği zaman işten çıkarılmasının önüne geçildi. Bütün taşeron işçiler senelik izin hakkı kazandı. Diğer bir örnek, şua izni kullanımı. Röntgen teknisyenleri, yaptıkları işe özgü nedenler dolay-

sıyla, yasal olarak bir aylık şua izni hakkına sahipler. Fakat bırakın şua iznini, herhangi bir izin dahi kullanamıyorken, derneğin girişimleri sonucunda hem şua izinlerini hem de senelik izinlerini kullanmaya başladılar. Senelik izin hakkı kazanılmış olmakla birlikte, şu an senelik izinlerin kıdeme göre kullanılmasını sağlamak için çabalarımız söz konusu. Yemekhane atılan 11 işçi arkadaş vardı. Dördü işe geri döndü. Diğerlerinin ise davaları devam ediyor. Ocak ayında gelen taşeron şirket, derneğin kazanımlarını görünce, bunların önüne geçmek için işçilere ibraname imzalatmaya başladı. Bu ibranamede, bütün haklarımı aldım yeni şirketten hiçbir şey talep etmiyorum yazıyordu ve işçilerden bunları imzalamaları bekleniyordu. Temizlik işçisi arkadaşlar bunları imzaladı ve verdi. Daha sonra sağlık çalışanlarına imzalatılmaya çalışıldı. Bu süreçte dernek konu ile ilgilenmeye başladı ve taşeron işçilere bu uygulamanın yasal olmadığını ve imzalamak zorunda olmadıklarını söyledi. Bu çerçevede, dernek taşeron işçi arkadaşlarla bazı toplantılar gerçekleştirdi. Sonrasında şirket ibranameleri imzalatılmaktan vazgeçti ve imzalatılan ibranameleri de işçilere geri verdi. 2008'de Dev Sağlık-İş burada bir çalışma yürütmüştü. İş Müfettişlerini inceleme yapmak üzere buraya getirdi. İş Müfettişleri incelemeleri sonucunda sağlık çalışanlarının taşeron olarak çalıştırılmayacağı ve bu iş kolunda taşeron çalıştırmanın yasal olmadığını belirten bir rapor hazırladı. Taşeron firma buna karşı dava açtı fakat davayı kaybetti. Ama buna rağmen, hukuksuz bir biçimde, laborantlar, hemşireler, röntgen teknisyenleri, taşeron şirketten çalıştırılmaya devam ediyor. Yani aslında fiilen bir suç işleniyor. Dernek de bu hukuksuzluğa karşı dava açtı. Dava şu an devam ediyor. Muhtemelen bu dava lehimize sonuçlanacak.

Gerçek: Derneğin bundan sonraki süreçte hedefleri nelerdir?

Birsen Yeşilkanat Kaya: Derneğin hedefi aslında amaçlarından çıkartılabilir. Derneğin ismi Taşeron İşçileri Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği fakat amacımız yalnızca dayanışmayı ve yardımlaşmayı sağlamak değil, taşeron çalışma biçimini ortadan kaldırmak. Bütün işçilerin kadrolu, güvenceli, sigortalı ve sendikalı olarak çalışmasını sağlamak. 4857 sayılı İş Kanunu'nda her şey çok açık ve net. Taşeronda çalıştığınız zaman kanunun tanıdığı hakların hiçbirine sahip olamıyorsunuz. Bu hakları kullanılabilir hale getirmek istiyoruz. Dernek kurulurken, başka yerlerde de şube açılabilir şeklinde düşünmüştük. Ama maalesef dernek işlerini yürütecek insan sayısı, bütün örgütlerde olduğu gibi, az olduğundan yük birkaç kişinin üstünde kalıyor. Cerrahpaşa'dan yönetimde iki kişi, Çapa'dan ise beş kişi var. Cerrahpaşa'daki örgütlenme Çapa'daki kadar güçlü değil. Aslında her yerden, İstanbul dışından da, taşeron işçilerden talep geliyor. Ancak şu an için, bu taleplere cevap verecek noktada değiliz. İstanbul Üniversitesi kampüsünde çalışan taşeron işçi arkadaşların sorunları var, onlarla sorunları hakkında görüşeceğiz. Gücümüz yettiğince, insanlara ulaşmaya çalışıyoruz. 7 Haziran'da dernek bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Bizim açımızdan önemliydi. Elbette birçok kurumdan destek alıyoruz fakat bu basın açıklaması, derneğin kendi çabasıyla örgütlenmesi ve taleplerin dile getirilmesi açısından önemliydi. Bu basın açıklaması da dernek açısından bir dönüm noktasıydı. Basın açıklaması için örgütlenme çalışmaları yapıldı, günlerce bildiri dağıtıldı. Bu çabalarımız sonucu basın açıklamasına binin üzerinde taşeron işçinin katılımı sağladık. İstanbul Üniversitesi bünyesinde 3.600 civarında taşeron işçisi var. Bu işçilerden şimdilik 1.000 tanesi derneğe üye. İlerleyen dönemde üye sayımızın arttırmaya çalışacağız.

Levent Dölek

Tarih anayasa tartışmalarının değil, sınıf mücadelelerinin tarihidir

“Türkiye'nin yeni bir anayasaya ihtiyacı var.” Bu söz gerek basında gerekse sağdan ve soldan siyasetçilerin ağzında o kadar çok tekrarlandı ki şimdi sokakta bir anket yapıp yeni anayasa ister misiniz diye sorulsa büyük çoğunluk evet diyecek. Ama ankete de gerek yok. TÜSİAD istiyor, MÜSİAD istiyor, AKP istiyor, CHP ve MHP istiyor, BDP, sosyalistler, sendikalar hepsi yeni anayasa istiyor. Geriye de pek kimse kalmıyor zaten.

Herkes yeni anayasa istiyor da en çok kim istiyor? Ya da ne istediğini en çok kim biliyor?

TÜSİAD “ekonomik anayasa” istiyor. Terim Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'na ait, ama anlayış bütün patron örgütlerine. Kârlarına engel olan, sömürde ayaklarına dolanan ne varsa kurtulmak istiyorlar. Tayyip Erdoğan Başkanlık istiyor. 2024'e kadar tepede kalmasına engel çıkartabilecek pürüzleri temizlemek istiyor. Kürtler eşitlik istiyor. Yıllarca inkâr edilen Kürtlüğü mücadeleyle kabul ettirdiler ettirmesine ama gerçekten eşitlik için anayasal güvence istiyorlar.

Peki ya işçi sınıfı? Mevcut anayasayı zorlayacak bir sınıf mücadelesi gelişti ve anayasa daha ileri haklar isteyen işçilere ayak bağı oldu da bizim mi haberimiz yok? Tam tersine 12 Eylül'den bu yana siyasal ve sendikal düzeyde işçi sınıfı esas olarak savunma halinde kalmıştır. Saldıran hep sermaye olmuştur. Haklar sürekli geriye gitmiş, bir bir gasp edilmiş ve bu saldırı o kadar ilerlemiştir ki sermayenin kendine dayanak yaptığı 12 Eylül anayasası bile kendi ayaklarına dolanır olmuştur.

Mesela Tuzla'da işçilerin iş cinayetlerinde katledilmesi anayasal bir sorun mudur? Taşeronların kısa süreli sözleşmelerle fiilen asgari ücretin altında çalıştırılmasına anayasa mı cevaz veriyor? Sigortasız işçi çalıştırmak bırakın anayasayı iş yasalarında bile suç olarak tanımlanmışken hangi patron bu yüzden ceza alıyor? Sendikaya üye olmak anayasal hak olarak yazılmış durumda ama bu hangi patronu caydırıyor?

Liste uzayıp gider ve sonunda o tarihi gerçeğe çarparız. Tarih sınıf mücadeleleri tarihidir. Devletler de, rejimler de, yasalar da, anayasalar da sınıf mücadelelerinin damgasını taşır. Örgütlenip mücadele etmeyen ne yasalara ne de anayasalara yazdıracağı bir şey yoktur.

İşte seçimlerden önce ve sonra yaşananlar. Hatip Dicle ve arkadaşları için Kürt hareketinin yaptığı çıkışlar eleştiri konusu oluyor. Neymiş parlamenter zeminde kalınmalıymış, hukuk yoluyla hak aranmalıymış! Bırakın anayasayı değiştirmeyi Kürt hareketi anayasadaki seçme ve seçilme hakkını kullanabilmek için bile şehit verdi. “Hak verilmez alınır” sözünü yediden yetmişine bu halka öğreten ne BDP ne de başkasıdır, devletin ta kendisidir.

İşçiler de bu gerçeği gayet iyi bilir. Taşerondaki sömürünün de, iş cinayetlerinin de, geçinmeye asla yetmeyen ücretlerin de, sürekli işsiz kalma korkusunun da birlik olamamaktan kaynaklandığını en iyi işçiler bilir. Ama birlik olmak da zordur. Geride kimse kalmamalıdır. Bunu da bilir işçiler.

Herkes en iyi bildiğini yapmalı. İşçi sınıfının yöntemi sınıf mücadelesidir. Anayasa tartışmalarınız sizin olsun. Biz önce insanca ücretimizi, eğitim ve sağlık hakkımızı, sosyal güvencemizi alalım. Acil! Hermen şimdi!

150. yıldönümünde Amerikan İç Savaşı

Bu yıl Amerikan İç Savaşı'nın (1861-1865) başlamasının 150. yıldönümü. Bu savaş, burjuva devrimlerinin doğası, farklı burjuva fraksiyonları arasındaki sınıf mücadeleleri ve proletaryanın ve tüm ezilenlerin burjuvazinin iç savaşları karşısındaki tutumu konularında zengin dersler içeriyor. Günümüz Türkiye'si açısından özel bir anlamı da var. Partimiz, Türkiye'de burjuvazinin politik bir iç savaş yaşadığını vurguladıkça, bazıları sınıf içi mücadelelerin bu kadar büyük sonuçlar doğuracağını bir türlü kabul edemiyorlar. Oysa Amerikan İç Savaşı, burjuvazinin iç savaşının çok şiddetli askeri biçimler bile alabileceğini ortaya koyuyor!

Britanya sömürgeciliğine karşı verilen başarılı savaşın ardından 1776'da Amerika Birleşik Devletleri'nin kurulmasıyla sonuçlanan Amerikan Devrimi tarihin ilk muzaffer burjuva devrimlerinden birisidir. Günümüzde bir tarihsel olayı "burjuva devrimi" olarak kabul etmek için idealize edilmiş bir sürü kıstas belirlemeye kalkan, sözde Marksist özde idealist aydınların ve politik çevrelerin iddialarının aksine, burjuva devrimini yapan politik güçlerin aynı anda başka ulusları veya ırkları ezmeye devam etmeleri burjuva devrimi gerçeğini ortadan kaldırmaz. Burjuvazinin hâkim sınıf olarak devlet aygıtını eline geçirmesini ve gelişimi önündeki tüm engelleri hızla ortadan kaldırmasını sağlayan burjuva devrimleri, burjuva demokrasisi ile açıkça çelişen bir dizi uygulamayı uzun süre devam ettirebilmiştir. "Eşitlik, kardeşlik, özgürlük" sloganlarını benimseyen Fransız Devrimi'ne ilham kaynağı olan Amerikan Devrimi'nin ardından kurulan burjuva devletinin, Amerika kıtasının yerli halklarına uygulanan soykırımın 19. yüzyılda devam etmesi bir yana, köleliği derhal ortadan kaldırmamış olması bu olgunun sayısız örneklerinden bir tanesidir. Yeni kurulan ABD'de kapitalizm ile kölelik bir arada yaşamaya devam etmiş, bunun yarattığı çelişkiler seksen beş yıl sonra patlayarak dünya tarihinin en kanlı savaşlarından birisi olan Amerikan İç Savaşı'na yol açmıştır.

Sınıfsal temel

Amerikan kapitalizminin 19. yüzyılın ortasında belirginleşen parçalı yapısı iç savaşın sınıfsal temelini oluşturmuştur. Ülkenin kuzeyinde yoğunlaşan sanayi burjuvazisi ücretli emek sömürsü temelinde hızlı bir gelişme gösterirken, güneyde yoğunlaşan tarım burjuvazisi ücretli emek yerine köle emeğinin sömürsü temelinde gelişmiştir. Bu iki kutbun haricinde, aynı dönemde kapitalist gelişime açılmaya başlayan ülkenin batısındaki geniş topraklarda aile tarımı temelinde bir tarım kapitalizmi gelişmeye başlamıştır.

Karl Marx'ın tespit ettiği gibi, köleci burjuvazi toprak ve emek verimliliğini artırmayı amaçlayan entansif (yoğun) tarımın yerine, geniş toprakları köle emeğiyle işlemeyi tercih eden ekstansif (yaygın) tarım temelinde gelişmişti. Dolayısıyla, köle sahiplerinin sürekli olarak yeni topraklar elde etmeye ihtiyaçları vardı. Meksika'dan gaspedilen Teksas eyaletinde köleliğin yerleştirilmesi bu ihtiyacın ürünüydü. Batıda kapitalizme açılmaya başlayan geniş topraklarda köleliğin mi yoksa (ilk aşamada) küçük aile tarımı temelinde gelişmeye başlayan, ücretli emek kullanan kapitalist çiftliklerin mi egemen olacağı sorusu iç savaşın yolunu döşeyen en büyük çelişkilerden birisidir.

Ek olarak, kuzeydeki sanayi burjuvazisi gümrük vergilerinin artırılmasını talep eder-

ken, güneydeki köleci burjuvazi servetini (başta Britanya olmak üzere) dış pazarlara pamuk ihraç etmeye borçlu olduğu için gümrük vergilerinin artırılmasına karşı çıkıyordu. Kuzeyin sanayi burjuvazisi güneydeki köle sahiplerinin batıda geniş toprak elde ederek kendilerini ekonomik bakımdan zayıflatmasından çekinen kapitalist çiftçileri kendi yanına çekmeye çalışıyordu. İç savaş, kuzeyin sanayi burjuvazisi ile güneyin köleci tarım burjuvazisi arasındaki bu çelişkilerin ürünü olarak gündeme geldi.

Amerikan burjuvazisinin bu iki kanadının kozlarını rahatça paylaşabilmesine izin veren en önemli faktör burjuvazinin iktidarını tehdit eden bir işçi hareketinin henüz doğmamış olmasıydı. Oysa aynı dönemde örneğin Almanya'da işçi sınıfının ciddi bir politik güç haline gelmesi Junkerler olarak bilinen büyük toprak sahipleri ile sanayi burjuvazisini birbirleriyle savaşmaktan alıkoymuş ve işbirliğine zorlamıştı. ABD işçi sınıfı böyle bir güce sahip olsaydı kuzey ile güneyin hâkim sınıfları muhtemelen işbirliği yapmak zorunda kalacak, bunun sonucunda kölelik belki de uzun bir süre daha devam edecekti. Böyle bir tehdidin mevcut olmaması Amerikan burjuvazisinin iki kanadının kozlarını rahatça paylaşabilmesini mümkün kıldı. Amerikan işçi sınıfı ise ancak 19. yüzyılın sonunda çok güçlü bir hareket oluşturacaktı.

Savaş ve köleliğin sonu

Cumhuriyetçi Parti'nin adayı Abraham Lincoln'un 1860'da başkan seçilmesinin ardından Güney Carolina, Misisipi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana ve Teksas gibi güney eyaletleri ABD'den ayrılarak 4 Şubat 1861'de Amerika Konfedere Devletleri adında yeni bir devlet kurdular. 12 Nisan 1861'de iç savaş başladı. Savaşın başlaması kuzey ile güneyin arasında sıkışan bir dizi sınır eyaletini savaşta saflarını seçmeye zorladı. Tennessee, Arkansas, Kuzey Carolina ve Virginia bu aşamada güneydeki konfedere devlete katıldılar. Ancak, bir süre sonra kuzey askeri üstünlüğü eline geçirdi. Bir dizi deniz muharebesinden zaferle çıkan kuzey güçleri etkili bir deniz ablukası kurmayı başararak güneyin pamuk ihracatını durma noktasına getirdiler. Ekonomisi çökmeye başlayan güneyin askeri gücü giderek azalmaya başladı.

Bu dönemde yüz binlerce siyah kölelikten kaçarak kuzeye sığındı. Ayrıca, çok sayıda siyahın kuzey saflarında savaşması yalnızca beyazlara dayanan güneyin gücünü kırmakta etkili oldu. Siyah askerlerin kahramanca savaşması köleliğin kaldırılmasında siyahların aktif bir rol oynadığını ortaya koymaktadır.

Sanayi burjuvazisinin politik sözcüsü Abraham Lincoln köleliği derhal ortadan kaldırmakta başlangıçta isteksizdi. Siyahların Orta Amerika'da kurmayı planladığı kolonilere göç etmelerini teklif etmişti. Bir kısmı Küba

ve Orta Amerika'ya göçse de siyah nüfusun büyük çoğunluğu ABD'de kalmaya ve köleliğin kaldırılmasını ısrarla talep etmeye devam etti. Bu politik basınç Lincoln'u tutumunu değiştirmeye zorladı. 1 Ocak 1863'te Emansipasyon (Azad Etme) Beyannamesi'ni yayımlayarak çok sayıda eyalette köleliği kaldırdı.

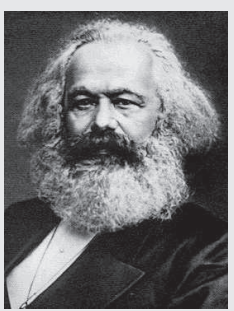
9 Nisan 1865'te Konfederasyon ordusunun teslim olmasıyla iç savaş kuzeyin zaferiyle sonuçlandı. Bundan sadece beş gün sonra, 14 Nisan 1865'te güney yanlısı bir tektikçinin suikastine uğrayan Lincoln yaşamını yitirdi. Nihayet 6 Aralık 1865'te ABD anayasasında yapılan 13 sayılı değişiklik ile kölelik ülke genelinde tamamen ortadan kaldırıldı.

Siyahlar hâlâ eziliyor

Amerikan İç Savaşı'nın güneyin yenilgisi ve köleliğin kaldırılmasıyla sona ermesi siyahlar bakımından elbette büyük bir kazanımdı. Ancak, siyahlar ile beyazlar arasında mutlak eşitliğin sağlanabilmesi için her şeyden önce köle sahiplerinin geniş topraklarının

eski kölelere dağıtılmasıyla başlamak gerekiyordu. Savaşın galip çıkan kuzeyin sanayi burjuvazisi toprak reformu yapmaya yanaşmadı. Güneydeki eski köle sahipleri topraklarını ellerinde tutmaya devam ederken, eski köleleri aynı tarlalarda ortakçı olarak boğaz tokluğuna çalışmaya başladılar. Ekonomik eşitsizlik büyük ölçüde devam etti. Dahası, siyahlar temel yurttaşlık haklarını iç savaşın neredeyse bir yüzyıl sonra, 1950'lerin sonundaki Medeni Haklar Hareketi sayesinde ve büyük bedeller ödeyerek kazanabildiler.

Siyahlar günümüzde Amerikan işçi sınıfının en fazla sömürülen kesimini oluşturuyor. Beyazların yaşadığı bölgelerden büyük ölçüde ayrılmış mahallelerde işsizlik, yoksulluk ve polis baskısıyla iç içe yaşıyorlar. ABD'de siyahların özgürlüğü ve ırkçılığın kesin olarak yenilgiye uğratılması ancak proleter devrimiyle mümkündür. ABD'de devrimin ön koşulu başta en çok sömürülen kesimler olan siyahlar ve Latin kökenli işçiler olmak üzere Amerikan işçi sınıfına önderlik edecek Leninist partinin inşasıdır.

Marx ne demişti?

Dolayısıyla, Güney ile Kuzey arasında günümüzdeki mücadele iki toplumsal sistem arasında, yani kölelik sistemi ile özgür emek sistemi arasında bir mücadeledir. Bu mücadele patlak verdiğinde, bunun nedeni iki sistemin Kuzey Amerika kıtasında artık bir arada yaşayamayacağıdır. Mücadele, ancak bir sistemin öteki üzerindeki zaferi ile sona erdirilebilir. (Karl Marx, "ABD'de İç Savaş," *Die Presse*, 7 Kasım 1861).

Çin'de sınıf mücadelesi sertleşiyor

Çin proletaryası, tüm dünyanın merakla izlediği Çin'in geleceğini belirlemeye aday bir özne olarak ortaya çıkıyor.

Tam bir yıl önce Çin'in en önemli sanayi bölgelerinden birisi olan Guangdong eyaleti otomobil sektöründe yaşanan zincirleme grevlerle sarsıldığında, Çin'de sınıf mücadelesinin yükselişine işaret etmiştik. Bu grevlerin birinci yıldönümü dolarken ülkeden gelen yeni haberler, sınıf mücadelesinin sertleşmekte olduğunu gösteriyor.

İsyanın ayak sesleri

Haziran ayında yaşanan ve dünya medyasına yansıyan bir dizi eylem Çin'de sınıf mücadelesinin keskinleştiğini gösteriyor. 6 Haziran'da Çin'in seramik başkenti olarak bilinen, Guangdong eyaletinin Chaozhou (Çaocou) kentindeki bir seramik fabrikasında çalışan bir evli çiftin çocukları ile birlikte alacaklarını istemeye gittiklerinde patronun adamları tarafından darp edilmelerinin ardından yüzlerce göçmen işçi eylem yaptı ve güvenlik güçleriyle çatıştı.

5 Haziran'da Zhejiang (Çiciang) eyaletinin Yangşunçiao kentinde alüminyum folyo üreten bir fabrikanın içinde ve çevresinde 100'ü çocuk olmak üzere toplam 600 kişinin kurşundan zehirlenerek hastaneye kaldırılmasının ardından 1000 civarında işçi çalışma koşullarının düzeltilmesi ve kendilerine tazminat ödenmesi talepleriyle 7 Haziran'da iş bıraktı ve gösteri yaptı.

Çin'in orta bölgesinde bulunan Hubei (Hubey) eyaletinin Liçuan kentinde tam anlamıyla bir isyan yaşandı. Halk arasında topraklarının gasp edilmesine karşı çıkan, dürüst bir yerel bürokrat olarak tanınan Cinşien Ran 4 Haziran'da gözaltında öldü. Ailesinin Ran'ın işkence edilerek öldürüldüğünü açıklamasının ardından olaydan emlak zenginleriyle işbirliği yapan yerel bürokratları sorumlu tutan binlerce gösterici 9 Haziran'da yerel hükümet binalarını hedef aldı ve güvenlik güçleriyle çatıştı.

11 Haziran günü Guangdong eyaletinde bulunan, tekstil atölyelerinde on binlerce göçmen işçinin çalıştığı Zengcheng (Zançan) kentinde bir süpermarketin önünde hamile bir göçmen seyyar satıcı kadının güvenlik güçleri tarafından yerlerde sürüklenerek tartaklanması halkı ayaklandırdı. (Hatırlanacağı gibi, Tunus Devrimi'ni de bir seyyar satıcının kendisini ateşe vermesi ateşlemiştir). 1000'den fazla göçmen işçi üç gün boyunca sokaklara çıkarak isyan ettiler. Devlet isyanı kente binlerce asker ve polis göndererek

bastırılabilirdi.

Neden?

Bu sonucu doğuran beş faktöre kısaca göz atalım. Geçen yıl yaşanan grev dalgasının ardından Burak Gürel'in yazdığı "Dünyanın atölyesinde sınıf mücadelesi" başlıklı yazıda altını çizdiğimiz gibi, Çin'in tarımsal yapısı 1980'li ve 1990'lı yıllarda işçi ücretlerinin düşük tutulmasına yardımcı olmuştu. Bu yirmi yıllık dönemde sanayi kentlerine akan göçmen işçilerin çoğunluğu toprakla bağlarını koparmadıkları, tarımdan belirli bir gelir elde etmeye devam ettikleri ve böylelikle ailelerini köylerde bırakabildikleri için düşük ücretleri daha kolay kabul edebiliyordu. 21. yüzyılın ilk on yılında bu durum değişmeye başladı. Yüzlerini giderek kentlere dönen yeni kuşak göçmen işçilerin tarımla olan bağları zayıfladı. Gelirlerinin giderek artan bölümünü sanayi ve hizmet sektörlerinde emek güçlerini satarak kazanan, ailelerini yanlarına alan yeni kuşak göçmen işçiler düşük ücretlere karşı çıkmaya başladılar.

Çin'de nüfus kaydı kırsal bölgelerde bulunan emekçilerin, nüfusa kentli olarak kaydedilmiş emekçilerin yararlandığı bir dizi sosyal haktan mahrum bırakılması ve ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmesi yeni göçmen işçi kuşağını mücadeleye iten başka bir faktör.

Bir yıl önceki yazımızda Guangdong eyaletinin Şencen kentindeki Foxconn

fabrikası örneğini vererek Çin proletaryasının sefil çalışma koşullarına değinmiştik. Çin proletaryasının en fazla sömürülen kesimini oluşturan göçmen işçiler iş güvenliğinden yoksun, sağlıksız şartlarda çalışmaya zorlanıyor. Son dönemde düşük ücretlerin yanı sıra bu sefil çalışma koşullarına karşı da tepki giderek büyüyor.

Pek çok eyalette yerel hükümetlerin emlak sektörünün kodamanlarıyla işbirliği yaparak halkın tarlalarının ve evlerinin bulunduğu topraklara çok düşük istisna bedelleri ödeyip haraç mezat el koymaya devam etmesi, emekçilerin yerel bürokrasiye karşı öfkesini artırıyor. 1995'te evi yıkılan ve o günden beri verdiği hukuk mücadelesinden hiç bir sonuç alamayan bir çiftçinin 26 Mayıs 2011'de Jiangxi (Ciangşi) eyaletinin Fucou kentindeki yerel hükümet binalarına intihar saldırısında bulunması bu öfkenin vardığı boyutları gösteriyor.

Son olarak, enflasyonun son aylarda giderek artması sınıf mücadelesinin seyrini etkilemeye başladı. Bu artış, son yıllarda dünya çapında artan gıda fiyatlarında özellikle belirgin. Mayıs ayında gıda fiyatları bir önceki yıla göre yüzde 11,7 arttı. Gelirlerinin önemli bir bölümünü gıdaya harcayan işçiler geçim sıkıntısını daha fazla hissetmeye başladılar.

Çin'de sınıf mücadelesi sertleşiyor. Çin proletaryası, tüm dünyanın merakla izlediği Çin'in geleceğini belirlemeye aday bir özne olarak ortaya çıkıyor.

Bilinç LENİN yaz kampı

8-11 Eylül / Dikili

BilinçLENİN!

Bu yıl Akdeniz her zamankinden farklı. Akdeniz'in sularını sadece güneş değil, devrimin ateşi de ısıtıyor. Arap devrimleriyle yükselen mücadeleler İspanya, Yunanistan ve Suriye ile tüm Akdeniz'i kuşattı. Devrimci İşçi Partisi olarak yaz kampımızı işte o ısınan suların kıyısında İzmir'in güzel sahil kasabası Dikili'de yapıyoruz.

Kampımızı Ekim Devrimi'nin ve dünya komünist hareketinin önderi Lenin'e adıyoruz. Kampımızın adını BilinçLENİN olarak koyuyoruz. Çünkü sınıf bilinci, kurtuluşa doğru yürüyen işçi sınıfının en önemli silahıdır. Lenin ise, sınıf bilincini işçi sınıfına taşıyacak devrimci partinin teorisye-ni, kurucusu ve savaşçısıdır.

Bugün kapitalizme ve emperyalizme karşı ayağa kalkan herkesin, her şeyden önce Lenin'in düşüncesini ve pratiğini öğrenmeye ihtiyacı var. İşte bu yüzden tüm yaz boyunca hep birlikte Lenin'i okuyoruz ve tartışıyoruz. Nihayet işçi sınıfının bu büyük savaşçısını yaz kampımıza davet ediyoruz. Ondan öğrendiklerimizi tartışmalarımızla pekiştirip mücadelemize yol göstereceğinizi diyoruz!

15-16 Haziran 1970

Türkiye işçi sınıfının ayaklanması

İşçiler bu kez savunma durumunda değildi. 15-16 Haziran sıradan bir "direniş" değildi; bir ayaklanmaydı, ama silahsız bir ayaklanma. Haklarını söke söke almak için ayaklanmışlar, karşılarına tank da çıksa, üzerlerine kurşun da atılsa, buluşmalarını engellemek için köprüler de kaldırılrsa durmuyorlardı.

15-16 Haziran, 1960'lı yıllar boyunca işçi sınıfının grevlerle, direnişlerle yükselen mücadelesinin doruğu ve bu topraklarda yaşanan sınıf mücadelelerinin en büyük eylemi olarak tarihe geçti.

1962 yılında gerçekleşen büyük Kavel grevi ve ardından devam eden direnişle, grevin meşruluğu reddedilemez hale gelmiş, bu mücadeleden dört ay sonra 274 ve 275 sayılı sendika yasalarıyla grev ve toplu iş sözleşmesi hakkı elde edilmişti. Türk-İş, her gün artan ve giderek yayılan bu hareketin önünü kesmek için en mücadeleci sendikaları olan Maden-İş, Lastik-İş, Basın-İş ve Gıda-İş sendikalarını ihraç etti. Bu sendikaların kurduğu "Sendikalar Arası Dayanışma Anlaşması" ile DİSK'in tohumları atılmış oldu.

DİSK'in işçiler açısından sınıf mücadelecisi bir çekim merkezi olmaya başlaması karşısında düzen partileri Demirel'in AP'si, İnönü ve Ecevit CHP'si ile tek vücut olarak sendika yasasında barajlarla DİSK'i tasfiye edecek ve işçileri Türk-İş'te toplanmaya mecbur edecek değişiklikler yapmayı önlerine koydular. Tasarının amacı Türk-İş kongresinde CHP'li çalışma bakanının ağzından "yakında DİSK'in çanına ot tıkayacağız" sözleri ile ifade edilmişti.

Bu değişiklik tasarısına karşına DİSK 17 Haziran'da bir eylem yapma kararı aldı. Bu kararın işçiler arasında duyulması, sendikal haklarına yapılan saldırı karşısında öfkeli olan işçileri, eylemi beklemeden 15 Haziran günü kendiliğinden sokaklara döktü. İzmit'ten Çatalca'ya, Kartal'dan Sarıyer'e fabrikalarından çıkan işçiler İstanbul'un merkezine doğru yürüyüşe geçti. Her adım-

da kendilerine katılan işçilerin gücünden güç aldılar. İlk gün 70 bin kişiydiler, 16 Haziran'da ise 150 bini aşkın işçi yürüyordu. Üstelik sendika yönetimleri tarafından eylemlere katılmama çağrısı yapıldığı halde sokakları zapteden Türk-İş'li işçilerin sayısı DİSK'li işçilerden fazlaydı.

Eylemin en önemli yanı ise işçiler bu kez savunma durumunda değildi. 15-16 Haziran sıradan bir "direniş" değildi; bir ayaklanmaydı, ama silahsız bir ayaklanma. Haklarını söke söke almak için ayaklanmışlar, karşılarına tank da çıksa, üzerlerine kurşun da atılsa, buluşmalarını engellemek için köprüler de kaldırılrsa durmuyorlardı. Ancak ikinci günün sonunda kendi sendika yöneticilerinin eylemleri durdurma çağrısı işçileri sokaklardan çekilip fabrikalarına dönmeye ikna etti.

İşçiler 15-16 Haziran'da sınıf kardeşlerinden bazılarını kaybettiler. Birçoğu yaralandı. Sıkıyönetim ilan edildi, tutuklama ve dava furyası başladı. Ama öte yandan işçilerin sokaklarda fiilen yırtıp attıkları yasa değişikliğini de Anayasa Mahkemesi iptal etmek zorunda kaldı.

15-16 Haziran'dan Bahar Eylemleri'ne, Zonguldak'tan Tekel işçilerinin 2010 Sakarya Komünü'ne bir dizi büyük mücadele ile Türkiye işçi sınıfı bu topraklardaki sınıf mücadeleleri tarihine adını yazdı. Artık nasıl kazanacağını da, kaybettiğinde de neden kaybettiğini biliyor. Gün geçmişimizden dersler çıkarıp tarihimizden güç alarak gelecek mücadelelere hazırlanma günüdür.

